

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ

ORGAN OFICIAL AL EPĂRHIIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

APARE DUMINECĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. EMINESCU 18

DIRECTOR:
Icon. Stavr. Dr. GH. CIUHANDU

ABONAMENTE:
Pentru 1 an . . . lei 300
Pentru 6 luni . . . lei 150

„Iată, vă binevestesc vouă bucuria mare“ . . . !

Nr. 8392/1937.

ANDREI

din mila lui Dumnezeu drept credinciosul Episcop al Eparhiei Aradului, Ienopolei și Hălmeagului, precum și al părților anexate din Banatul-Timișan

Iubitului cler și popor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea Noastră arhierescă.

„Nu vă temeți. Căci iată vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că, în orașul lui David, astăzi vouă s'a născut Mântuitor, care este Hristos, Domnul“. (Luca 2 v. 10—11).

Iubiții mei fii sufletești,

Așa a grăit îngerul către păstori, în noaptea când s'a născut Mântuitorul lumii, Domnul nostru Iisus Hristos, și tot așa ne grăește el și nouă în ziua de astăzi.

Aceasta e ziua când pentru neamul omenească încetează frica și ea face loc bucuriei. Omul căzut în păcat, îndepărtat dela Dumnezeu și neliniștit în privința sorții sale viitoare, astăzi cunoaște adevărul, că „Dumnezeu este iubire“ (I. Ioan 4 v. 16) și că „Dumnezeu așa a iubit lumea, încât a dat pe Fiul său Unul-Născut, pentru ca oricine care crede într'insul să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. (Ioan 3 v. 16).

În locul fricii de un Dumnezeu pedepsitor, astăzi în inima omului se sălășluiește iarăși bucuria, știindu-se fiu și moștenitor al Tatălui ceresc.

Dela crearea lumii nu s'a petrecut o minune mai mare decât Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Păcatul lui Adam a rupt legătura între cer și pământ, căci orice păcat este o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și o detronare a Lui.

Firea omenească, după păcatul lui Adam, părea osândită, pentru totdeauna morții și stricăciunii. Și iată că se petrece marea minune. Dumnezeu deschide iarăși cerul împăcării, Fiul lui Dumnezeu coboară în lume, îmbracă trup omenească, pentru a îndumnezei firea noastră și a ne face părtași la moștenirea Lui cea cerească. „Căci în Hristos ne-am botezat, în Hristos ne-am îmbrăcat“ (Gal. 3 v. 27), făcându-ne prin această cetățeni ai cerului, „împreună cetățeni ai sfinților și casnici ai lui Dumnezeu“. (Efes. 2 v. 19).

Iată pentru ce cetele cerești și cele de pe pământ pot cânta cu adevărat în ziua de astăzi: „Să se veselească cetele cerești și să se bucure cele pământești“.

Iubiții mei fii sufletești,

În troparul Crăciunului, această cântare străveche, care tâlcuiește înțelesul praznicului, ni-se spune că prin Nașterea lui Hristos „a răsarit lumii lumina cunoștinței“ și că Hristos este „Soarele dreptății“ și „Răsăritul cel de sus“. Niciun predicator, oricât de iscusit ar fi el, n'ar putea arăta în cuvinte așa de puține, minunatele foloase ce izvorăsc din praznicul de astăzi.

Cucernicii Preoți vor citi această scrisoare Pastorală în sf. biserici în Ziua Nașterii Domnului din anul 1937.

Un soare, mult mai luminos decât cel de pe bolta cerească, a răsărit cu Nașterea Mântuitorului pentru neamul omenesc, un soare care nu va apune niciodată. Acesta nu luminează ochii trupești, ci pătrunde în adâncurile sufletului, în toate ascunzișurile minții și ale inimii, desvâlue toate, luminându-le cu lumina cunoștinței despre adevăratul Dumnezeu. Creștinii se numesc „fii ai luminii” (Efes. 5v. 8), pentru că ei au cunoștința adevărului întreg. Cei lipsiți de credința în Hristos, orbecăesc în întunec. Creștinismul este o eșire din întunec la lumină și o deșteptare din somnul păcatului (Efes. 5 v. 14).

Încă în profețiile din Vechiul Testament s'a prezis, că Messia va întemeia o împărăție universală (Isaia 42 v. 4; c. 56). În Noul Testament apoi tot des se vorbește despre „împărăția lui Dumnezeu” sau „împărăția cerurilor”, pe care Domnul nostru Iisus Hristos a întemeiat-o deodată cu venirea Sa în lume. Această împărăție, care cuprinde cerul și pământul, pentru noi oamenii începe aci jos, pe pământ, dar sfârșește sus, în cer, deodată cu atingerea țintei noastre, care este: unirea noastră desăvârșită cu Dumnezeu. „Pentru că dela El, prin El și spre El sunt toate”. (Rom. 11 v. 36). Deaceea se numește împărăția lui Dumnezeu și „împărăția cerurilor”.

Când Iisus a fost întrebat de Pilat: ori de este El împărat, Mântuitorul i-a răspuns: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta”. (Ioan-18 v. 36). Inzadar am căuta în cărțile de geografie sau pe hărți hotarele împărăției lui Dumnezeu. Cerul și pământul, și tot universul fiind create de Dumnezeu, deși stau sub stăpânirea Lui, totuși sub „împărăția lui Dumnezeu” întemeiată de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem acea împărăție nevăzută, spirituală, ai cărei cetățeni sunt cei ce cred în Iisus Hristos ca Mântuitor și se supun de bunăvoie lui Dumnezeu și poruncilor Lui; cu alte cuvinte o împărăție, în care stăpânește voința lui Dumnezeu. Deaceea zicem în Tatăl nostru: „Fie voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Această împărăție este „înăluntrul nostru”, (Luca 17 v. 2). dar se arată în afară prin fapte. Ea este o împărăție a harului, a acelei puteri cerești nevăzute, prin care Dumnezeu conduce toate spre țintă.

Fericitul Augustin a zis: „Dumnezeu a creat pe om fără voia lui, dar nu mântuiește pe om fără voia lui”.

Mântuirea fiecăruia din noi se face prin împreună lucrarea noastră cu harul lui Dumnezeu, iar instituția înăluntrul căreia putem lucra

mântuirea noastră este Biserica lui Hristos, această corabie a lui Noe, care singură ne poate trece la limanul cel neînvingător, la viața cea veșnică. În Biserică avem ca mijloace de mântuire: *Cuvântul lui Dumnezeu*, care ne arată calea, adevărul, și viața și care „este viu și lucrător, mai ascuțit decât orice sabie, cu două tăișuri, și pătrunde până la despărțitura dintre suflet și duh, dintre încheeturi și măduvă și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii, și nu este nici o faptură ascunsă, înainte lui, ci toate sunt goale și descoperite” (Evrei 4 v. 12—13). Și mai avem *cele 7 taine*, ca 7 râuri, prin care harul Sfântului Duh se varsă neîncetat din cer pe pământ.

„Împărăția lui Dumnezeu nu este demân-care și bătură ci: dreptate, și pace și bucurie întru Duhul Sfânt” (Rom. 14 v. 17). Ea „nu stă în vorbe, ci în fapte”. (I. Cor. 4 v. 20).

Cetățile de luptă și de răspândire a împărăției lui Dumnezeu în lume sunt bisericile lui Hristos, iar „lupta noastră nu este împotriva sângelui și a trupului (oamenilor) ci împotriva duhurilor răutății, răspândite în văzduhuri” (Efes. 6 v. 12).

Lupta aceasta este deschisă dela venirea în lume a Mântuitorului.

„Împărăția cerurilor se ia cu năvală și năvălitorii pun mâna pe ea”, (Mat. 11 v. 12) pentru că „prin multe suferințe ni-se cade nouă să intrăm întru împărăția lui Dumnezeu”. (Fapt. Ap. 14 v. 22).

„Împărăția lui Dumnezeu” se mai numește și *împărăția lui Hristos*, care dela venirea sa în lume este „Domnul nostru” (Rom. 1 v. 4) „căci El trebuie să împărătească până ce va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimic este moartea. Iar când toate se vor supune Lui, atunci și Fiul însuși se va supune Celui ce l-a supus lui toate (Tatălui), ca Dumnezeu să fie totul în toți”. (I. Cor. 15 v. 25—28)

Iubiții mei fii sufletești,

Câte pregătiri nu se fac de câte ori așteptăm venirea unui domnitor lumesc. Fiecare vrea să se arate în podoabă și cu veselie. Așa cere respectul față de cei aleși de Dumnezeu ca să ne cârmuiască pe noi cei muritori.

Cu cât mai mare pregătire trebuie să așteptăm noi creștinii Nașterea, venirea în lume a împăratului împăraților, a Fiului lui Dumnezeu, care ține în mâinile Sale viața lumii.

Pe El să nu-l așteptăm cu podoabe stricicioase ce înfrumusețează numai trupul. Nu numai cu haine de sărbătoare și case văruite, ci

cu suflute curățite de păcat, luminate cu lumina cunoștinței de Dumnezeu, și „îmbrăcându-ne în omul cel nou, care este făcut după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și în sfințenia adevărului”. (Efes. 4 v. 24).

Astăzi mai mult ca oricând să ne întrebăm: Cum stă între noi Împărăția lui Dumnezeu? Cum o duc Bisericile lui Hristos, aceste cetăți ale lui Dumnezeu? Cum stă Legea Lui? Ce-i cu ascultarea ce o datorăm Lui? Ce am făcut noi fieștecare pentru înălțarea și lățirea împărăției Lui? Nu rostim noi oare numai de pe buze cuvintele: „Vie împărăția Ta” iar în faptă lucrăm pentru împiedecarea ei?

Nu poate fi ceva mai înfricoșător decât versetul din evanghelia scrisă de Ioan: „Intru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit”. (Ioan 1 v. 11).

Ne dăm oare seama, că acelaș Iisus Hristos, care vine astăzi la noi ca Mântuitor, va fi oarecând și Judecătorul nostru?

Să nu fim ca cei chemați la cină (Luca 14 v. 16-24) cari, căutându-și de treburile lor lumești, n'au voit să meargă la ospațul lui Dumnezeu.

Suntem călători aici pe pământ, fiindcă „nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe ceea ce va să fie” (Evrei 13 v. 14). Grija de căpetenie a vieții noastre este aceasta: „Căutați mai întâi împărăția Lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate celelalte se vor adăuga vouă”. (Mat. 6 v. 33).

Ajunul Nașterii Domnului

de pr. A. Cuznețov

Ajunul acesta este zi de pregătire pentru sărbătoarea Nașterii Domnului. De aceea, ea la nici un caz nu poate fi considerată ca zi obicinuită și fără de însemnătate în istoria mântuirii neamului omenesc.

Presupunem, iubite creștine, că mâine e ziua nașterii unei persoane cu vază, de care atârnă situația ta socială sau materială, a unei persoane dragi ție, a unui binefăcător al tău, a părinților tăi iubiți. Atunci tu, fără îndoială, mai de timpuriu te-ai gândit: cum ai putea să-i aduci urări de bine și să i faci o plăcere prin graiul tău ales sau prin fapta ta?

Așa este între oamenii pătrunși de sentimentul recunoștinței.

Mâine e ziua Nașterii Domnului, ziua nașterii celui Iisus, a cărui iubire față de noi, față de întreg neamul omenesc e nemăsurată și negrăită. Mâine e ziua Nașterii Aceluia, care pentru tine, creștine, ar trebui să fie mai scump și mai drag, de cât toți binefăcătorii tăi, chiar și de cât părinții tăi.

Te-ai gândit, ai căutat ca mâine: să aduci cele mai alese urări Celui mai mare binefăcător al tău, care este Domnul nostru Iisus Hristos?

Iubiții mei fii sufletești,

Este cu neputință, ca astăzi, când ca creștini primim pe Împăratul cerurilor, să nu ne îndreptăm gândul, ca Români, și către „de Hristos iubitorul nostru Rege Carol II”, care cu atâta înțelepciune și pilduitoare dragoste cărmuește țara noastră, și să-i urăm o stăpânire lungă și glorioasă, pentru a face din scumpa noastră Românie o adevărată împărăție a lui Dumnezeu aci în lume.

Fiecare praznic al Nașterii Domnului este o nouă chemare, plină de iubire, a Tatălui ceresc la sânul său; o nouă ridicare a sufletului nostru spre cer, o nouă aducere aminte de nemurirea și veșnicia ce ne așteaptă în patria cerească.

„Pentru aceea, siliți-vă cu atât mai vârtos să faceți temeinică chemarea și alegerea voastră, căci făcând aceasta nu veți greși niciodată, ci astfel vi se va da cu bogăție intrarea în veșnica împărăție a Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos”. (II. Petru 1 v. 10-11).

Binecuvântarea Domnului să fie cu voi cu toți.

Dat în reședința Noastră episcopescă din Arad la praznicul Nașterii Domnului din anul 1937.

Al vostru părinte sufletesc:

† Andrei

Episcop.

Dacă nu te ai gândit, dacă nu ți ai bătut capul cu aceasta nici în decursul acelor șase săptămâni de pregătire pentru Sărbătoarea Nașterii Domnului, atunci barem în ajunul praznicului acestuia, cugetă, meditează, pregătește-te.

Știu, că multe lucruri plăcute ai pregătit pentru tine și pentru ai tăi. Dar pentru Mântuitorul ce ai pregătit?

Gândește-te-ai mai dinadins: cum ai putea să prăznuiești cu mai multă vrednicie sărbătoarea de mâine?

Cu cât mai mult te vei ocupa de întrebarea aceasta, cu atât mai plăcut vei fi tu înaintea Celui Născut în Peștera sfântă din Villeem. Singurul gând al tău, singura grijă a ta, de a face ceva plăcut Mântuitorului, va fi bine primită, pentrucă acest gând va fi espreșia recunoștinței și a dragostei tale către El.

Va servi ca o dovadă despre grija ta de mântuirea ta; iar pentru Mântuitorul nostru nu este nimic mai de preț, decât mântuirea noastră.

Deci un singur gând, o singură grijă: cum să prăznuim sărbătoarea Nașterii Domnului, ar trebui să fie preocuparea ființei tale.

Numai astfel de pregătire, pur duhovnicească, pentru sărbătoarea de mâine, este vrednică de un creștin, și va fi și plăcută Lui și mântuitoare pentru tine.

„Taina cea din veac se descopere . . .“

Diacon Dim. Dărău.

Soarele începu să și ascundă lumina în orizontul îndepărtat. Razele dulci și luminoase i-se micșorau până la ultima dispariție, lăsând ochiul să plutească în besna întunerecului.

Era seara în care se apropiau de orașul Vitleem doi drumeți, venind dinspre nordul îndepărtat: din Nazaretul Galileii. Drumeții, zdrobiți de oboseala drumului, păseau alene în urma asinului, care le mai ușura drumul, luând în spinare, drept povară pe cea mai gingașe Femeie, isvorul cel neașteptat al Apei-Vieții și care avea să nască pe Mărgăritarul cel dumnezeiesc. Erau doi logodnici: Iosif cu Fecioara Maria care purta în Sine un nou Soare, al sufletelor și al mântuirii. Acesta mergea spre coliba păstorilor, ca să se împlinească proorociile.

Soarele se stinsese în orizonturi îndepărtate, în timp ce Soarele Dreptății, al Căldurei și al Luminei sufletești, se apropia de răsăritul cel mult așteptat. Mergea spre staulul oilor, spre coliba mică, smerit locaș al fericitului păstor, unde avea să se nască și omeneste, pe pământ, Cel ce se născuse din Tatăl mai înainte de veci, iar acum era intrupat, mai presus de rânduiala firii omeneste.

N'a căutat Fiul lui Dumnezeu și al omului, case bogate și familii alese, unde să se arate lumii. Ci s'a mulțumit cu friguroasa și umila colibă a bietului păstor. El ne venea și ca Învățător, ca să ne deprindă dela început cu umilința și iubirea, pentru care L-a trimis Tatăl în lume.

N'a căutat pat călduros și leagăn cu perini frumoase. Ieslea I a fost pat: și leagăn brațele Maicii, care a rodit Spicul cel dumnezeiesc, ca dintr'o holdă nearată, din care a răsărit Pâinea Vieții.

În ieslea căpтуșită cu fân uscat, a simțit El, Stăpânul, făpturii pentru prima dată ca noi, răcoarea aerului dimineții, în societatea păstorilor și a blânderlor ființe ce L. inconjurau.

Nu era altă clădire mai pompoasă în tot cuprinsul orașului Vitleem, în care să se fi născut Dumnezeiescul Fiu?

Erau multe, dar păcatul se sălășluia între zidurile lor. Vicleșug și ură umplea atmosfera din ele. Îngâmfarea și stricăciunea pluteau deasupra lor și nu lăsau pe Dumnezeu să se apropie de ele. Dumnezeu însuși încă le respingea și se dorea la margini de oraș, unde domneau pacea și umilința.

Acolo mergea Fiul lui Dumnezeu să se arate în chip omenesc, pilduitor: că pentru pace a venit ca să cerceteze pe cel slab și să înalțe pe cei smeriți. Așa ne spune și dumnezeiescul Apostol Pavel: „Și cele de de neam prost și nebăgate în seamă ale lumii a ales Dumnezeu“ (I. Cor. 1 v. 28). Sau precum spune Ap. Iacov: „Au nu pe săracii lumii acesteia i a ales Dumnezeu bogați în credință?“ (Iacov 2 v. 5).

Mica și sfânta iesle - pat al lui Dumnezeu - I-a fost primul adăpost în lumea pe care avea s'o refacă prin măreția Sa misiune, pentru care Și-a luat trup omenesc. În lume viind, nici chiar cei ce L. așteptau, nu L. au primit cu destulă cuviință. Mai mult chiar: poporul „cel ales“ - care-L aștepta și din care se năștea truște - avea solzi groși pe ochii sufletu-

lui. De aceea îi declară războiul, chiar din clipa nașterii Sale, pentru că nu venise în lume, după așteptările lor lumesti și deșarte, ci ca un Împărat al Vecinicieii și al sufletelor.

„O minune mai nouă decât toate minunile cele de demult“ vedea Vitleemul, acum nouăsprezece veacuri și mai bine. Într'adevăr, cine a mai auzit de maică și fecioară, în aceeași vreme și'n aceeași persoană, și ca să fi născut mai presus de rânduiala firii?! Această minune este partea Vitleemului și evenimentul cel mai important dintre toate pe câte le a cuprins întinderea pământului. Aceasta minune e necuprinsă de mintea omenească. Limba nu poate din destul s'o deslușească și nici mintea s'o'nțeagă: cum Dumnezeu se împreună cu omul și, după minunata și necuprinsa rânduială de mai înainte de veacuri, coboară în lume, pentru a săvârși aici taina mântuirii omenimei căzute în păcat..

În întunerecul nopții, o liniște desăvârșită stăpâna peste tot Vitleemul. Pacea cerească se împreună cu cea pământescă și se adâncea în sufletul omenesc, pentru a i da nădejdi și puteri nouă. Omul, de aci încolo, se face părtaș de iubirea Sa nemărginită pentru lume. S'a împăcat cu Dumnezeu, iar gura celui păcătos, de acum, va putea grăi înțelepciune și dreptate.

Chipul Noului-Născut era inconjurat de razele strecoare prin întunerecul nopții, încadrând maiestos fruntea micuțului Copilaș sfânt, blând ca un Mielușel nevinovat. Erau razele stelei minunate, cari intrau în locașul sfânt al Hristosului Dumnezeu, printr'o mică deschizătură a ușei hodorigite de întrebuintare, a staulului. Ele împrejmuiu și dovedeau pe Trimisul Cerului, despre care de mai înainte vreme grăise gura proorocului: „Iată, Fecioara în pânțec va lua și va naște Fiu“ (Isaia).

Păstorii se adunaseră cu toții, după obicei, împrejurul orașului Vitleem. Printre aceștia se afla și un moșneag, cu părul cărunt și buclat, ca lâna oilor. Barba i atârna până în brâu. Fața-i scrijelată de vânt și arsă de soare, era brăzdată de mulțimi de cute. Ochii lui, adânciți în orbite, povesteau de zile senine și de cumplite vijelii. Toate acestea erau întâmplări de mult trecute. Acum o pace plină de bunătate și de bune nădejdi, radia de pe fața lui.

Nimeni, poate nici singur moșneagul, nu știa, cât este el de bătrân. Păstorii tot așa de bătrân îl cunoșteau. Nimeni nu cunoștea ca dânsul ținutul, câmpurile, pășunile livezile și ierburile; vremea bătaia vântului, nouri și mersul stelelor. El făcea dreptate între cei dușmăniți. Privea nouri, stelele, pământul și în inima lui păstra o dragoste adâncă și smerită, ce deopotrivă se revărsa peste oameni și animale.

Bătrânul privi în sus, spre bolta cerului și văzu cu multă mirare că, printre stelele cunoscute de el, strălucește o stea mare și minunată. Steaua plutea încetișor pe bolta cerească, către Vitleem.

Păstorii, toți se deșteptară, iar în mijlocul lor se ivi un inger, care le zise: „Nu vă temeți, că iată vă vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul; că astăzi vi s'a născut vouă Mântuitor, carele este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta vă va fi semnul, pe care urmându-l veți afla un prunc înfășat, culcat în iesle“.

Ei urmară stelei și ajunseră la staul, unde aflară Pruncul și ingerii, cântând: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunavoire“.

Fericită colibă, în care Dumnezeu s'a arătat prin Fiul Său! Fericit locaș, în care a intrat Adevărul și Dreptatea. Mare sfințenie ai purtat în sânul tău! Mare bucurie s'a născut și a încăput între lemnele reci ale pereților tăi! Cu frumoasă cunună te-ai împodobit, de ai atras pe Dumnezeu în sânul tău și sub sărăcăciosul tău acoperământ!

„Și tu Vitileeme, pământul Iudeii, nici decum nu ești mai mic între domniile Iudeii, că din tine a eșit povățuitorul popoarelor“.

Tu ai fost patria lui Hristos Domnul. Spre tine mergeau craii Răsăritului, căci în staulul tău răsărise Dumnezeu Fiul!

O, pământule, mare minune ai purtat pe întinsul tău! Mare ți-a fost harul, de nu te-a ars focul Dumnezeirei celuce vine și calcă peste fața ta! Greu ai

fost, și ce ușor te-ai făcut! De mare bucurie te-ai învrednicit, și totuși tu ești mort.

Mare este dragostea lui Dumnezeu, căci El s'a îmbrăcat în corp omenesc, iar noi nu L cunoaștem și nu-l iubim indeajuns, El ne-a mântuit și noi îl răstignim. El S'a rugat pentru noi și S'a umilit, iar noi îl disprețuim.

Dar întoarce-te, creștine, și spune tuturor strigând:

„Taina cea din veac se descopere astăzi, și Fiul lui Dumnezeu se face fiu omului; ca, luând ce este mai prost, să mi dea mie ce este mai bun. Amăgitu s'a de demult Adam, poftind să fie Dumnezeu, și n'a fost; iară Dumnezeu se face om, ca să facă pe Adam Dumnezeu. Să se veselească făptura și să salte firea“. (Acatistul Nascătoarei de Dumnezeu).

„Mântuire a trimis Domnul poporului Său!“.

Nașterea Mântuitorului.

de: Prof. Constantin Rudneanu

Isus S'a născut în Vitileemul Iudeei, cu toate că Mama S'a și Tatăl Său adoptiv era din Nazaret

Nașterea Lui înseamnă renașterea omenirii. Și acest eveniment unic în istoria universală s'a întâmplat în zilele celui dintâi Impărat al Romei: *Octavianus Augustus*.

În împrejurări deosebite, atunci când Maria și Iosif s'au dus să se înscrie în registrele statului — se întâmplă „*Minunea Nașterii*“.

Locul nașterii Mântuitorului a fost prezis mai de mult, L-a prezis Mihea, El numește „Bellehemul“, târgușorul care va deveni celebru pentru întreg neamul omenesc, iar Acela, care se va naște va domni peste întreg Izraelul: „Și tu Belleheme, pământul lui Iuda, mic ești între mările Iudei; însă din tine va răsări mie povățuitorul lui Israel și ieșirea lui dintru început, din zilele veacului“ (V, 1). Iar nașterea Mântuitorului din Fecioară, a prezis-o Isaia, care-l numește „Emanuel“: „Iată fecioara în pânțec va lua și va naște fiu și se va chema numele Lui — Emanuel (cu noi Dumnezeu)“ (VII, 14).

Vitileemul a fost orașul măreț al lui Izrael, unde s'a născut David și unde i-a fost și reședința, acest loc s'a mai numit „*Ephrata*“, fiindcă această regiune avea o fertilitate deosebită. Sf. Ieronim ne spune: „Te salut, Vitileeme, casa pâinei, unde s'a născut Pâinea, care a coborât din Ceruri! Salut Ephrata, regiune bogată în recoltă și fructe; unde fertilitatea vine dela Dumnezeu“.

Poporul evreu aștepta un Mesia prezis de prooroci, un Rege strălucit, care să restabilească puterea politică a poporului. El avea se subjugă neamurile dușmane, lui Izrael; să i asigure splendoarea și bogăția de odinioară.

Dar, în locul acestor speranțe himerice, nașterea misterioasă a Fiului lui Dumnezeu a fost minunea simplității și a umilinței. Cea mai expresivă lecție de virtute, căci virtutea convine mai bine Dumnezeului Om, mai mult decât bogăția și splendoarea curții regale.

Mare a fost desamăgirea acelor, cari așteptau puterea politică, luxul și războaiele de răzbunare — fiindcă Celce S'a născut în simplitate n'a fost din lumea dorințelor omenescii — Isus Hristos a venit pentru toți deopotrivă.

El a venit în lume pentru toți obidiții pământului, ca să aline durerea acelor, cari pățimesc și să le toarne „Duh de viață“ celorce șovăesc: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; căci jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară“ (Matei XI, 28 30).

Cu această blândă învățătură a venit Mântuitorul în lume. Dar, durere, „a venit la ai Săi și ai Săi nu l-au primit“ (Ioan I, 11).

Nașterea Mântuitorului a zguduit adânc imperiul Roman, din temelii. Toate religiile din vechea Romă au fost întunecate de măreția razelor divine, cari încălzeau sufletele atâtor desnădăjduiți. I-a îmblânzit și i-a reinăscut!

A adus speranțe noi, speranțe vii celor împătimiti de legea veche a talionului.

În momentul nașterii Domnului Isus Hristos s'a întrezărit noua concepție a universului; s'au răsturnat toate filozofiiile lumii antice — și omul și-a văzut noul destin.

Omul creștin a înțeles, că viața lui pe pământ este ceva trecător; că viața spirituală este esența lumii — idealul creștin s'a sălășluit în ziua nașterii.

În această măreață sărbătoare a Sfintei Nașteri a Mântuitorului să ne ridicăm cu gândul la Acela, Care a fost trimis de Dumnezeu Tatăl, ca să mântuiască neamul omenesc de păcat.

Să ne închinăm gândul, acestui mister divin; Să-l contemplăm cu toată evlavie ce i-se cuvine, trecând peste hotarul îngust al realului — în Lumea Lui Dumnezeu.

Sărbătoarea Nașterii Lui Isus Hristos, ne dă o rază de mângâiere, că toți cei ce am păcătuit avem o singură cale de urmat — calea mântuirii veșnice, care numai prin credința în Nașterea Mântuitorului o putem avea.

Gânduri și hotărâri în fața Ieslei din Betleem

de Pr. Gh. Perva

„Acesta este Dumnezeu rostru.. pe pământ s'a arătat, și cu oamenii împreună a locuit“ (Baruh 3, 36 — 38)

Așa au mărturisit atunci, în noaptea Nașterii sfinte, păstorii simpli și muși și, după ei apoi, craii învățați. De atunci înainte, așa mărturisesc urmașii păstorilor: poporul mult și bun, care trăiește mai mult sub bolta cerului, și urmașii crailor: învățații, cari își duc viața sub boltele și cușoarele academiilor (drept e, mai puțini la număr ca și păstorii, totuși, destui spre a ne dovedi, că învățații încă pot fi alăturați de Iisus și că Știința și învățătura — Știința întreagă, deplină, aceea care privește și în spre cer ca și magii — e dela Dumnezeu spre binele omenirii).

Așa, că toți cei cuprinși între păstori și crai pe scara socială, pot zice cu profetul Baruh: „Acesta este Dumnezeu nostru și nu se va adăuga altul lângă el“ — căci — „... pe pământ s'a arătat, și cu oamenii împreună a locuit.“

Intr'adevăr, nici unul din ceialalți întemeietori de religii, nu a fost așa de demn și de deplin ai oamenilor, cum a fost Domnul Iisus Hristos. Buddha, nu e al tuturor. Mahomed, n-are nașterea și copilăria minunată a Domnului nostru. (Se spune în cărți, că Mahomed avea accese de epilepsie, că era lunatic). Domnul Hristos, s'a arătat, „nu cu năluciri înfricoșându-ne pe noi, ci dând adevărata tămăduire, trupului și sufletului“.

A fost al copiilor și al sinagogiștilor. Al robilor și al risipitoarelor de mir. Al zdrobiților cu inima și al bogților mărinimoși. Al Eliniilor și al Iudeilor. Al cui n-a fost oare? Chiar al „mâncăcioșilor“ și al „băutorilor de vin“ a fost (Luca 7, 34), numai ca „Înțelepciunea să fie găsită dreaptă“. Toate au trecut peste El. Tot ce e omenească s'a întâmplat, afară de păcătuire. A cunoscut culmile gloriei omenești și a gustat din tot amarul, pe care îl poate tescui omenirea. Și în Iad încă a fost.

Care n-ar putea zice: Domnul și Dumnezeu meu?

Iisus e al tuturor. Sf. Apostol Pavel ne încredințează despre aceasta, spunând Corintenilor: „...pentru voi a sărăcit, bogat fiind, ca voi cu sărăcia Lui să vă îmbogățiți“.

E al nostru. Negreșit, e al nostru.

Omenire! nu mai căuta după alții „dumnezei“. Acesta e al tău, nu mai adăuga alții lângă El.

Să ingenunchem cu cei de până aci. Să I facem din inima noastră sălaş cald și din cugete iesle supușă și primitoare. Ca să se nască. Și să crească. Să ne mântuiască.

Creștine!! Iată praznicele! Praznice cari, poate, în ani de până aci, au fost mai multe ale trupului decât ale sufletului. Praznice, cari după ce treceau, poate îți ziceai: „S'a prins, s'a lipit de mine mâncarea și odihna în sărbătorile acestea“. Fă de data aceasta în așa fel ca, după ce trec praznicele, să-ți poți zice și despre suflet așa; că adică, s'a adăugat ceva și sufletului și inimii în decursul lor: o vorbă bună, o învățătură sfântă,

Dacă am pus, creștine, preț numai pe trup, dacă numai lui i-am slujit și adăugat, praznicele, să știi, nu ne-au fost pe deplin de folos: așa cum ni le dorim în colinzile și urările acestor zile.

„Pace pe pământ...“

de Pr. Petru Bogdan.
adm. par. Grăniceri.

Sunt aproape două mil de ani de când, în noaptea sfântă, slava Domnului a strălucit de sus și s'a făcut mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pace pe pământ, între oameni bună voie“. (Lc. 2₁₄).

Cu aceste cuvinte îngeresti a început procesul împăcării pe pământ: atunci s'a născut Iisus „Împăratul păcii“. (Evr 7₂). Acest început îl prăznuim noi în fiecare an. Și de fiecare dată cetele îngeresti anunță, parcă, lumii învrăjbită, „pace pe pământ“. Dar, oare, prinde consistență în realitate, această deviză cerească? Ori numai străfulgeră, o clipă, conștiința umanității și pierde, risipindu-se, ca un meteor căzut de sus în genune?.

Să privim trecutul și vom vedea. Un război neîntrerupt este istoria. Chiar timpurile de pace sunt umbrite de psihoza și neliniștea războiului. Același fir vechiu, însângerat, trece și prin vremurile noastre. Iată, de ce cuvintele cetelor îngeresti din noaptea sfântă răsună de secole, în fiecare an ca o mustrare: *Nu s'a sălășluit, încă, adevărata pace pe pământ, pentru că oamenii o înțeleg greșit.*

Astfel, concepția brutală a păcii este cuprinsă în dictonul Roman: „Dacă vrei pace, pregătește-te de război“. Deci o pace sprijinită pe forță și pe piedestalul războiului. Ea este tot așa de durabilă, ca și rămânerea unui porumbel, de exemplu, pe gura ascuțită a unei săbii.

O altă concepție a păcii constă în răsturnarea ordinii sociale existente, concepție trâmbitată de comunism și de unele secte religioase ce se zic creștine*).

Greșite sunt aceste concepții și paradoxale, pentru că privesc chestiunea păcii între oameni numai în partea ei externă și pentru că în, miezul lor, stă tocmai contrarul: războiul, prin care ele vor să pacifice lumea. Roadele lor ni le arată cele două focuri mari, aprinse în China și în Spania.

Acestui sens extern al păcii i s'au ridicat, la Geneva, palate cari parcă se prăbușesc. Intr'ânsele s'au alcătuit și subscris până acum sute de pacte, ce oricând pot deveni simple petece de hârtie, dacă nu s'pecetluite de sinceritate. Dar tare aș vrea să știu, dacă s'a rostit măcar o singură dată, în aceste palate, numele lui Iisus Hristos, care nu odată spunea: „Pace las vouă, pacea Mea, dau vouă; nu precum dă lumea, Eu dau vouă“ (Ioan 14₂₇).

Așadar, Inuși Mântuitorul înlătură concepțiile amintite despre o pace înscăunată prin mijloace externe, artificiale, sau brutale.

Concepția adevărată a păcii trebuie căutată în Creștinism.

*) Așa, Secta Milenistă a lui Russel, Vezi „Un guvern de dorit“ de I. F. Rutherford.

„Cel răi n'au pace” — zice Dumnezeu prin gura Profetului (Is. 57²¹). Iată, în sfârșit, dezlegarea problemei pe care atâția învățați, oameni politici și instituții, de zeci de ani n'au putut-o dezlega. Tuturor acestora le strigă Creștinismul: Nu înălțați palatul păcii pe malul lacului Geneve — el e cea mai cruntă decepție dela 1914 încoace — ci mai întâi făuriți, păcii, palat de granit în lăuntrul vostru. Pacea o aduc în lume oamenii buni, formați după inima lui Hristos, căci — am văzut — „cel răi n'au pace”. Ne trebuie oameni noi, cari să privească toate în lumina Creștinismului..

Și aci, marele rol al Preoțimii este ca, în fiecare creștin, să zidească un palat al păcii cu Dumnezeu, întâi, și cu aproapele apoi. Programul nostru de muncă să fie mesagiul sf. Pavel către oamenii firești: „Rugămu vă în locul lui Hristos: împăcați vă cu Dumnezeu” (II Cor. 5²⁰). Căci oamenii împăcați cu Dumnezeu e imposibil să nu voiască pace și cu aproapele lor.

Preoții, ca pioneri ai păcii universale, au datorința de a plămădi o lume nouă, care să privească în jurul prin prisma învățătorei lui Iisus „pacea noastră”, care „venind, a vestit pace vouă celor de departe și celor de aproape” (Efes 2¹⁷). Aceasta este ideea creștină despre pace, „în care nu este Elin și Iudeu, tăiere împrejur și nețăiere împrejur. Varvar, Silit, rob și slobod; ci toate și întru toți Hristos”. (Colos 3¹¹).

Ceeace nu înseamnă, însă, negația Statelor naționale; dar, în orice caz, condamnă rasiismul propovăduit în Germania, mai ales, de militarul Ludendorff, care vrea să dea Germaniei o nouă religie, respingând Creștinismul, pe motiv că îndeamnă pe oameni să fie frați și că nu admite ideea de „popor ales”, de „Üervo k”, afară de poporul creștin. Iudaismul, deasemenea este respins, pentru că și Izrael are aceleași pretenții de popor ales. Și, iată, de aci antagonismul între rasiismul german și cel evreesc, ce merge până la denegarea Creștinismului, pentru că Iisus n'a fost german și pentru că Ap. Pavel — „rabinul Paulus”, cum îl numește Ludendorff, neștiind că și Paul a fost un antisemit în felul său: — este Evreu după neam.

În consecință, rasiismul n'are ce căuta în concepția creștină despre pace, fiind el o negație a altor popoare. Rasiismul — nu numai al poporului evreesc, dar și al oricărui alt popor — este luptă împotriva Creștinismului și o răsturnare a păcii din lume, prin pretențiile lui.

Pe când concepția creștină despre pace ne cere să fim una în Hristos, cum sunt organele într'un corp sănătos, într'o armonie desăvârșită. „Căci — zice Scriptura — într'acești chip, noi cei mulți, un trup suntem întru Hristos, și fiecare unul altuia mădular” (Rom. 12⁵). Ne cere să dăm un sens creștin vieții noastre în toate domeniile ei: în politică, artă, literatură, muncă.

Deci, Magii timpurilor noastre, conducătorii și oamenii mari ai popoarelor, în loc de a băjbăi soluții științifice, ineficace pentru întronarea păcii pe pământ, mai bine ar îngenunchia înaintea Ieslei din Betleem, și ar închina ca magii de odinioară, lui Iisus vizitările inimii lor, plinind astfel proorocia Isalei: Că un Prunc ni s'a născut, un Fiu ni s'a dat; și domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi: Minunat, Sfetolc, Dumnezeu tare, Părintele vecnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia lui să crească, și o pace fără de sfârșit va da scaunulul de domnie al lui David”. (Is. 9⁶⁻⁷).

Bucuria cea mare

Pr. Melentie Șora, paroh, Timișoara

Întunerecul slăpânea peste veacuri:

Supus multiplelor vicisitudini și frământări ale vieții, omul se simțea în nesiguranță și, firește, în căutarea unui sprijin: un luminș spre ieșire din uci-gătoarea moarte a neștiinței, a necredinței.

Și, cum mijloacele lui de viață pământescă nu i-au putut servi nici odată un ajutor sigur, care să-l fi satisfăcut pe deplin, ochii spirituali — ai sufletului său trezit — s'au îndreptat spre alte zări, spre acelea ale lumii cerești, de unde aștepta mântuirea.

Milenii au slăruit sufletele credincioase, în sfânta așteptare, după mântuire.

Și „Cuvântul trup s'a făcut”, ajutorul ceresc a sosit. Cei credincioși s'au împărtășit aievea de binefacerile lui.

Aproape două mii de ani au trecut, de când s'a săvârșit minunea în Ieslea dela Vifleiem. Atunci s'a risipit întunerecul.

O lumină cerească a coplesit sufletele celor ce credeau, iar peste cărările vieții lor s'a revărsat, din belșug, din această strălucire.

Și minunea se repetă de atunci, nu numai în toate inimile credincioșilor, ci, ca un lucitor reflex, și în faptele vieții lor.

Iisus, Fiul lui Dumnezeu, prin adevărurile propovăduite și, mai ales, prin exemplificarea lor în divina minune a vieții Lui, luminează în etern cursul vieții omenești.

Nimic n'a răspuns, vrodată, mai deplin necesităților de trai ale sufletului omeneș, decât învățătura și viața Fiului lui Dumnezeu.

El este doar Adevărul, Viața, supremul bun, după care a însetat și va înseta deapauri inima omului. El este Dreptatea, Iubirea, Stăruința, cari crează atmosfera de „pace și bună voință”, fără de care nu este viață adevărată.

În măsura în care, prin credință, este prezent Iisus, în coliba săracului sau în palatul bogăului, tineri sau bătrâni, savanți sau modești muritori, în aceeași măsură se împărtășesc și de binefacerile Lui.

De aci bucuria cea mare, pe care o simte credinciosul, în ajunul marelui praznic al Nașterii, fără deosebire de clasă sau rang social.

Cu ce s'ar putea asemăna b. o. ajutorul moral, ce se desprinde, pentru familie, din atmosfera de contemplare evlavioasă, stărnită — în lungile seri de iarnă ale satului — prin evocarea vieții și a pătimirii lui Hristos, în dulcile melodii ale colinzilor?

Taina Noptii sfinte se strecoară cu aceiași fiori de bucurie și în atelierul muncitorilor, și în casa bogăului, și în inima celui umil și părăsit, pe la periferiile orașelor, deodată cu colinda.

Iar colinzile — departe de a rămânea, pentru sufletele credincioase, simple momente de trecătoare, distractivă revenire numai. Nu! Deodată cu poezia lor, sufletele retrăiesc momente din viața Mântuitorului, iau parte la lupta, ce se dă între cerescul „Adevăr”, în fașe încă, și între puterile lumii pământești. Aprobă binele, mila, dreptatea, se identifică cu ele; reprobă viclesugul, nedreptatea, ori unde se întâlnesc, și așa se stimulează moralul vieții familiare.

Rar este atât de bun, drept, modest și generos omul credincios, cași în preajma marelui praznic al Nașterii, tocmai datorită înrăuirii acestei atmosfere.

Puține dintre praznice aduc atâta fericire în cui-bul familiar — fie la țară, fie la oraș. Sărac și bogat: deopotrivă se veselesc.

Bu uria aceasta este vie, curată, fericitoare mai ales în sufletele nevinovate ale copiilor din marea familie a Școlii.

Cuvântul de pe catedră nici când nu este ascultat mai cu drag, și sorbit mai cu atenție, cași atunci, când se evocă minunea mare a Nașterii și copiării lui Iisus.

Mirajul Ieslei dela Vifleem poate fi trăit în toată măreția lui doar de inimile și imaginația micilor credincioși ai Școlii.

De aceea educatorul nu poate neglija aceste momente, de a întări credința în suflete și, implicit, de a contribui la disciplinarea morală a elevilor, la sporirea ajutorului ceresc, atât de necesară cetățeanului de mâine, pentru lupta vieții.

O colindă cântată în clasă este nu numai un bun prilej de înviore a atmosferei școlare, ci și un binevenit moment de întărire sufletească, de apropiere între elevi, de înfrățire.

Viețorul neamului nostru este asigurat câtă vreme va putea fi reîmprospătată — deodată cu aceasta atmosferă de colinzi, în familie, în școli, între muncitorii din ateliere, între bogași și săraci, învățați sau simpli muritori — credința vie în Iisus Fiul lui Dumnezeu, care aduce disciplinarea vieții morale și cu ea bucuria cea adevărată, bucuria cea mare.

Pe pământ pace...

de Pr. Dr. R. Popa

A trecut un lung șir de vremuri, decând glasuri îngeresti străpungeau liniștea nopții sfinte, deasupra Vifleemului, în clipa Nașterii Domnului. Stoluri îngeresti și cete cerești preamăreau pe Fiul lui Dumnezeu, întrupat din Preacurata Fecioară Maria și vesteau pe pământ pace între oameni și bună voie.

Cu adevărat prin venirea Mântuitorului în lume s'a sălășluit pace și liniște în sufletele, cari au simțit și simt și azi focul dragostei creștinești, arzând cu căldură vie adâncul inimilor. Pace sufletelor au vestit îngerii, prin nașterea Domnului, pace pe pământ și bună înțelegere între oameni. Pacea dintre oameni e însă departe. Locul păcii l-au luat certe și neînțelegerile dintre indivizi și războaiele dintre popoare, precum și alte neajunsuri de proveniență satanică.

Până mai ieri, ambiții deșarte, goana după avuție și îmbogățire erau obiectivul războaelor între popoare și obstacole în calea păcii. Astăzi pacea și liniștea dintre neamuri este conturbată de Antihristul iudeo-comunist, cel cu multe capete, care încearcă pe toate căile, să destrame buna orânduială de pe pământ și să înăbușe orice sentiment religios și urmă de credință.

La apus și răsărit, se dau lupte pe viață și moarte, între apărători și vrăjmași ai credinței neamurilor. În Spania, în China trosnesc, din încheeturi, zidurile fumegânde, clădite pe nisip, ale bolșevismului, surpându se cu mare vuet.

Praznicul amintirii Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos e aci; însă, tot mai încet parc'a se aude

refrenul concertului îngeresc în urechile omenirii din noaptea sfântă. Azi, când toate popoarele pământului se înarmează până în dinți și se pregătesc de războiu, se simte mai mult lipsa păcii lui Hristos în suflete, între oameni și între popoare.

La Nașterea Domnului, din numărul mare de Iudei, adunați din porunca Cezarului în Vifleem, numai păstorii cu sufletul lor curat, au putut distinge cântările îngeresti, din sgomotul rumesc, primind, în schimb, pace și liniște dumnezească în sufletele lor.

Numai printr'o legătură continuă și permanentă cu cerul, omenirea se va învrednici de pacea lui Hristos, atât de mult dorită.

Adă, Doamne! pe pământ pacea Ta cea sfântă, ca să dispară vrajba și antagonismul dintre oameni și popoare, iar dela un capăt la altul a lumii să răsune cântările de slavă, îngeresti:

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voie“.

Originea cuvântului „Crăciun“

Pr. C. Turcu

Imi căzu în mână deunăzi caetul cu notițe de mai nainte cu aproape un sfert de veac, după prelegerile de filologie ale profesorului Gh. Alexici dela un versitatea din Pesta.

Printre multele cuvinte arhaice ale limbii noastre găsiți și o încercare de etimologie a cuvântului „crăciun“, care este poate una din cele mai interesante.

E curios că dintre toate popoarele Europei, singuri Români și Ungurii au acest cuvânt pentru însemnarea praznicului Nașterii Domnului.

Un laic și care nu este inițiat deloc în tainele filologiei, neavând nici noțiunea clară a trecutului nostru, ar putea ușor să ajungă — după acest indiciu singur — la concluzia, că limba românească ar fi înrudită cu cea ungurească.

Și ce prăpastie mare-i între ele!

Nu aparțin nici măcar aceluiș grup de limbi, necum aceleiași familie.

Limba română face parte din grupul cel mare al limbilor indc-germane, pe când cea maghiară aparține celui ural-altaic. Ca și familie, româneasca aparține limbilor romanice, stând lângă surorile ei: franceza, italiana, portugheza și spaniola. Familia celei ungurești trebuie căutată, departe de tot, în nordul Rusiei de azi, unde sunt împrăștiate surorile ei: samoieda, finlandeza, lapona et.

Și totuș, cuvântul „crăciun“ le apropie așa de tare una de alta.

Dezlegarea acestui mister limbistic ni-l dă istoria încreștinării acestor două neamuri.

Români erau demult creștini, când au năvălit peste ei, dinspre Azia, Ungurii păgâni și sălbatici.

La vatra românească (atunci daco-română) se cinstea praznicul căminului și familiei, cu mare fast. Iar acest hram al familiei românești de atunci și de apoi purta numele de Crăciun și se sărbătorea în 25 Decembrie, prăznuindu-se nașterea Domnului nostru Iisus Hristos.

Numirea acestei sărbători la surorile de o limbă cu cea românească s'a luat din cuvântul latin: „nascor, natus“, cea ce însemnează: a se naște, născut.

Așa numește italianul acest praznic, cu numele de Natale, spaniolul: Navidad, francezul: Noel și portughezul: Natal. Numai noi, Români, am format dintr'un alt radical cuvântul ce avea să însemneze sărbătoarea Nașterii Domnului.

În cuvântul „Crăciun“ trebuie să distingem dela început două părți: *Cră-ciun*. Pornind dela această premisă, filologul

scopia Maramurășului 431; 448. — Bugale și conturile bisericești și Ministeriul Cultelor: 432.

Cuznețov, pr. A: M. Sa Regele Carol II. în Polonia: 258. — Emigranți ort. ruși în Germania 258. — Moaște de apostoli: 1252. — Japonia împotriva ateismului: 258. — „Fasciști“ ruși 258. — Bis. ort. rusească din Belgia: 323. — Iaroslovsch', propogandă antireligioasă: 323. — „Cei fără Dumnezeu: 323. Parastas p. Tuhacevski: 323. — Frontul celor fără Dumnezeu: 323.

Dehelean, pr. P.: Cardinalul Goma, al Spaniei: 213

Handra, pr. A: Conferință catihetică la Buteni: 383.

p: Academia teol. Arad 228. — Arhim. Dr. Parthenie Ciopron, ales ep. militar: 257.

p. d.: Episc. Irineu Cîrîci la Academia teol. 383. — Soc. de lectură a teologilor, Arad: 419. — Un student albanez la noi 419. — Paraclisul Academiei noastre teologice 448.

Pr. Gr. V.: Conferință catihetică la Comloș: 398.

Raportor: Propagandă relig. la Șoimoș 448.

t: Convenire colegială la Arad: 228.

Un preot: Cercuri religioase la Roșia și Revetiș: 409.

(?): Cerc religios la Rădești: 345.

* *: Ședințele Consistorului mitropolitan 447. — Meditații religioase la Arad 447. — Servicii divine de seara 447.

Informații

Dr. Gh. C. P. Sf. Sa ep. Andrei: 40; 47; 55; 72; 87; 122; 176; 182; 229; 258; 291; 304; 336;

P. Sf. Episcop Nicolae Popovici: 362.

P. Sf. Episcop Policarp (America): 292.

Arhiepiscopul Irineu Târgovișteanul: 15.

Hirotonit de preoți Teodor Șerb: 14. — Matei Luța, Nicolae Bugariu, Tr. Precupaș: 246. — de *diacon:* Nicolae Pinteș: 409.

Schimbări în Cler: Pr. Traian Ilie, Pr. Lazar Cincu: 176. — Pr. S. Faur, Pr. I. Drănău, Pr. M. Măcinic: 197. —

Decese: Pr. Romul Măerușan (Siria) 15. — Văd. Terența Iercan, n. Codrean: 142. — Pr. Vasile Terenbeș: 229. — Pr. Aurel Iancu (Zărand) 274. — Pr. Ioan Cure (Covăsiș) 274. — Pr. Ioan Micu: 346. — Pr. Nic. Păsău (Sinitea) 419. — Pr. Isaia Popa (Ocna-Sibiului): 432.

t. b. Eugenia Mocșoryi: 293.

Daruri și ajutoare, bisericilor: Mădrigești, Ș.-Buceava, Săturău: 32. — Beregsău: 40. — Paiușeni și Prunișor: 64. — Glogovăț: 64, 160. — Revetiș: 122. — Roșia (Buteni): 150. — Socodor: 168. — Șega: 176. — Revetiș și Mustești: 182. — Ierșnic 182. — Valea-Neagră (Bhor) 258. — D. Na-dăș: 305. — Leucușești: 305. — Bărăteaz: 317. — Monoroș-

tia: 274. — Sf. Andrei: 369. — Poiana și Ignești: 419. — Buhani 448.

Varli: Sărbătorile Nașterii Domnului 14. — De Anul nou 15. — Fapte frumoase: 15. — Boboteaza: 24. — Praznicul Unirei Românilor: 40. — Sărbarea Unirei: 47. — Petrache Lupu la Timișoara: 47. — Cumpărare de foi și reviste (anunț): 80, 87, 108, 214. — Soc. „Sf. Gheorghe“ la Nădlac: 108. — Fundațiunea „Em. Gojdu“ 134. — Revista „Hotarul“, despre redactorul nostru 134. — Pelerinaj la M-rea Bodrog: 258. — M-rea „Isvorul Miron“ 258. — Școala normală (Oradea): 258. — Icon. C. Moldovan 304. — Liceul „M. Nicoară“ 305. — Pelerinaje la M-rea Bodrog și Lipova: 277. — Greva tipografilor: 324, 337. — Burse eparhiale: 324. — Vizitații canonice inopinate 336. — Consiliu eparhial, convocat: 337. — Congresul Asoc. Cler.: 354. — Convocarea congr. pr. la Tg.-Muraș: 369. — Te-Deum p. Regina Mamă Maria: 376. — Convocarea congresului FOR: 376. — Noi profesori de religie: 419. — Examen de capacitate 419. —

Redacționale:

Avizuri: 15; 24. — O încercare de desvinovățire: 40. — Altele: 55; 76. — Inregistrăm („Știrea“): 79. — Se cer informații: 176. — La articolul canonicului I. Georgescu: 205. — „Ortodoxia“ și „pravoslavia“ 270. — Altele: 317. — „Bis. și Sociologia“ 334. — „Grija de Banat“ 398. — „Ortodoxie“ românească și „pravoslavie“ rusească 432. — La încheierea unui an, și'n pragul altuia nou: 448 — 9.

II. Oficiale

Adunarea eparhială: Convocarea: 144. — Sumarele ședințelor: 259, 274, 305.

Birourile eparhiale: ore de primire: 317.

Ordini și comunicări oficiale:

Premilităria: 16; 150. — Preoți români pt. Palestina: 16. — Copiii de preoți: 24. — „Biserica și Școala“: 24. — Invățători-preoți pt. Săcuime: 24. — Ornate, cărți bis. pt. Săcuime: 261. — Bugete și gestiuni 32. — Inchirieri: 32. — „Monumentul Unirei“ și preoții: 47. — Eforii sanitare: 48. — Călugări și călugărițe: 55. — Examen de capacitate 55; 72; 324. — Cursuri străjerești: 56. — Revista „Misionarul“: 64. — Revista „Cursuri și conferințe“: 80. — Parohii în Săcuime: 96. — „Casa de Economii a Clerului“ 88. — Minist. de Finanțe: expedierea de valori: 96. — Carnete C. F. C.: 108. 410. — Instanțe pentru minori: 123. — Preoții și Codul penaj nou 134; 212, 221, 229, 245. — Institut de călugărițe, București: 134. — Tipic în Vinerea Patimilor (23 Apr.) 142. — Ingrijirea cimitirelor: 142. — Pădurile: 142. — Bisericile de lemn: 150. — Sf. Sinod și luptele politice: 160. — Sf. Sinod caterisește pe

Iosif Trifa 160. — Traduceri patristice : 183 — Sf. Sinod : icoanele neortodoxe : 183. — Min. Finantelor : taxe de cult : 184. — Min. de Interne : Preoții și statistica : 184. — Min. Cultelor : buget și preoți : 198. — Min. Cultelor : Decizia în chestia sectelor : 203, 211, 221, 230. — Fundația „Dr. I. Mihailescu”, Sibiu : 206; 214. — Gradațiile preoților : 222. — Academia teol., primiri : 261. — Căsătoria candidaților de preoție : 261. — Biserica și fanfarele : 261. — Biserica „Antim” (București) concurs : 262, 278. — Ședințele consiliilor parohiale : 277. — Min. Cultelor : Construire de biserici : 278. — Muncă de folos obștească : Premilitărie : 278. — Organizarea asistenței sociale în eparhie : 292 — Pictorii bisericești : 310. — „Fondul ajut. preoțesc”, bilanț : 324 — Apariția Noului Testament : 346. — Școala eparh. de cântăreți : 346. — Foile „Lumina Saferelor” și „Oastea D.” 354. — Sesiuni parohiale, scutire de taxe comunale : 362. — Papsalichie Martinescu, călugăr exclus : 370 — Min. Domenii : agricultura : 370 — Cotele adiționale ale contribuabililor : 384. — Depozite bănești ale parohiilor : 399. — Regionala Arhivelor Statului, la Timișoara : 399. — Argintarul D. Popescu, București : 400. — Bugete bisericești, pe 1. Apr. : 400. — «Te-Deum» la 1. Dec. : 410. — Sărbătorile legale :

420. — Icoane bis. străine : 420. — Circulară priv. la restaurările bis. : 432. — Preoții și catehizarea : 436. — Bugete și conturi bisericești și Ministeriul Cultelor : 449. — Premilităria și Preoțimea : 449.

Concurs (parohii) : *Șirila* : 16. — *Socodor* : 40, 48, 56. — *Beba-v* : 48, 56, 64; — 197, 205, 214. — *Igrăș* : 262, 278. — *Glogovaț* : 294, 310. — *Colonia Crișana* : 325, 337, 346. — *Berechlu* : 354, 362, 370. — *Spata* : 410, 420. — *Bulza* : 436, 449. (*protopopiatul*) *Vinga* : 183, 198, 206. — *Adunare electorală*, (convocare) : 294, 310. — *Fundoștile de burse, eparhiale* : 317, 325, 337.

Licitații : eparhiale : (demolare) : 262. — *Casa Mera* : (*Șirila* : 400. *la parohii* : *Nădlac* : 40. — *Milova* : 87. *Ghiroda* : 123. — *Comlăuș* : 160. — *Jimboalea* : 184. — *Semlac* : 184. — *Pădureni și Nerău* : 198, 214. — *Chelmac* : 206. — *Timișoara-Mehala* : 222. — *Remetea luncă* : 246. — *Nădab* : 262. — *Birchiș* : 262. — *Andrei-Șaguna* : 262, 278. — *Pârnești* : 294. — *Ghiroda* : 294. — *Beba v* : 294. — *Nădlac* : 310. — *Timișoara-Ville Fabrică* : 325. — *Lăpușnic* : 325. — *Baldovin* : 337. — *Olari* : 354. — *Târnavița* : 354. — *Leauți* : 362. — *Drăgoești* : 370.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

german Schuchard explică originea cuvântului, din compoziția presupusă latină vulgară: Christ-jejunium, cea ce însemnase postul lui Hristos.

Marele filolog român B. P. Hașdeu, în lucrarea sa monumentală „Magnum Etymologicum“, dă o explicație a cuvântului „Crăciun“ din compoziția „cras-ajunum“ însemnând pe românește: mâne după ajun.

Fie-ertatul profesor Gh. Alexici ne-a purtat până în cele mai depărtate vremuri, ca să poată da o explicație verosimilă originii acestui cuvânt deosebit. Dânsul acceptă, în parte, pe germanul Schuchard, deducând prin legi limbistice transformarea părții celei dintâi din „Christ“ în Cră“ după eliminarea grupului „st“ obicinuit în cuvintele cari mai primesc un alt radical. Cât privește partea doua „ciun“ explicarea ni-o dă istoria filologiei indogermane, luând ca punct de mănecare cel mai vechiu cuvânt indogerman ce însemnează: a naște. Astfel se găsește în limba sanscrită „gani“, de unde avem în gotiă „gino“ iar în latina clasică „gigno“ ceace însemnează: a naște. Putem presupune existența cuvântului compus în limba latină astfel: *Christi-gignum* adică nașterea lui Hristos.

Încă în latina vulgară s'a exprimat această compoziție mai ușor: „Cră-giun“, formă adusă de legionarul lui Traian în Dacia. Aici, pentru cuvântul ostrogot „gino“ naștere, se presupune a fi existat „cinu“ cuvânt celt tracic, ce însemnează tot „naștere“. Dacii au pus caracterul limbii lor pe partea a doua a cuvântului compus, dând forma definitivă: Cră-ciuin.

În această evoluție perfectă se găsea cuvântul dacoroman „Crăciun“ la venirea Ungurilor în Ardeal și așa l-au și luat aceștia dela noi, numindu-și și ei praznicul Nașterii ca o tărăgăneală cacofonică proprie limbii lor: c'oracion.

E bine să mai răsfoiești din când în când și notițe vechi, pentru a împărtăși, și altora, câteceva din cele trecute vremi.

Gânduri de Crăciun

de Pr. P. Deheleanu

Unii gânditori zic, că nu există *prezent*; că timpul în neîntrerupta lui înșirare, nu-i decât un *viitor* ce trece mereu în trecut, sau un *trecut* ce se naște mereu din viitor. Prezentul nu i decât un punct de intersecție a celor două forme: trecut și viitor, sau mai precis: un loc de întâlnire continuă a lor, printr'o înfinită succesiune a timpului. Zice: „*acum*“, dar nu mai e acum. — Dar iarăși alți zic, că din contră, nimic nu există din timp, decât prezentul. Tot ce nu e prezent, nu e nimic Timpul e numai clipa perpetuu reînnoită, care numai atâta are valoare reală, cât e în prezent. A trecut? S'a isprăvit cu ea. N'a ajuns la reînoire, la prezent? Atunci ea nu e timp. Că ceea ce numim trecut oferă premise, din cari tragem concluzii pentru ceea ce numim *viitor*, aceasta e o simplă credință gratuită, sau bazată pe un silogism, care de cele mai multe ori s'a dovedit fals.

Nu intrăm în cearta filosofilor. Or avea unii sau alții dreptate, nu știm și nu ne prea privește. Există, însă, un adevăr axiomatic și la mintea cocoșului: *Timpul trece. Și mai există unul, care ne privește aici mai mult: Timpul poate fi ținut în loc. Și nu e prea îndrăzneț.*

Sunt factori, cari perpetuiază clipa lor prezentă pentru totdeauna, sau cel puțin pentru multă scurgere de vreme. *Piramidele, zidul chinezesc și multe altele, dar mai presus de toate crucea Golgotel, Biblia*

și sărbătorile creștine sfideză acea lege, în virtutea căreia prezentul deapăruri trece și cu el se șterge tot ce-i aparține. Comemorările și jubileele sunt și ele, unele — nu toate — încercări de a permanentiza o clipă, un prezent sau cel puțin, de a readuce o clipă a unui prezent. Dar sărbătorile creștine sunt, mai ales unele, *retrăiri alevea ale unui prezent pe care-l permanentizează*, îi încremenesc inert în clipa ce șine, nu de noi cei ce o retrăim, ci de anii altor milenii.

Prin ținutirea în loc a prezentului, ai intuiția eternității. În măsura în care potențezi continuitatea prezentului legat de ceva, și în măsura în care reușește să retrăiești cât mai neîntrerupt și cât mai avid o anumită clipă, în acea măsură ai o mai clară idee de eternitate. Căci eternitatea n'are formele de *trecut* și *viitor*. Ea este un *acum perpetuu*, un prezent întințit, încremenit în loc, în care se acumulează și se contopesc toate clipele de trecut și viitor și în care se concentrează tot ce aparține timpului în general.

Azi sărbătorim Crăciunul — sărbătoarea prin care comemorăm an de an, solemn și cucernic, venirea în trup a Domnului și Dumnezeuului Iisus Hristos. Ca ori ce sărbătoare, Crăciunul are un caracter dublu: comemorativ și sărbătorec (cari, deși par insolubil legal, se pot toluși desface). O comemorare este — după însuși numele ei — o amintire, retrăită simplu sau solemn, individual sau colectiv. O sărbătoare e la fel o amintire, dar totdeauna solemnă, — un popas în care se readuce în prezent spre retrăire o clipă trecută. Dar clipa sărbătorească o formează nu numai o retrospectivă, prin care se readuce la actualitate ceva ce aparține trecutului. Ea are și priviri, cari întesc spre viitor, spre a anticipa ceva ce încă n'a sosit în timpul zis „prezent“. Cu alte cuvinte, într'o sărbătoare se caută a concentra în *prezent* o clipă ce pare trecută, cu una viitoare, sau, ceea ce e tot una, să se permanentizeze prezentul, nu numai prin retrăiri din trecut, ci și prin anticipări din viitor.

În ori ce sărbătoare, cu adevărat trăită după sensul și semnificația ei morală, sufletul însetat de ea și de permanentizarea ei, îi poate spune ca Faust: *Mai stat puțin, ești atât de frumoasă*. Și poate spune, mai ales la sărbătoarea Crăciunului.

În această sărbătoare se nălnesc durerile și speranțele miilor de ani dinainte, cu satisfacțiile și bucuriile miilor de ani de după primul Crăciun. Atunci, la primul Crăciun, a fost *plintrea vremii*; și de atunci rămâne pentru totdeauna o *plintre care se perpetuiază*, retrăită prin toate credințele noastre, prin toate serviciile divine din săptămână, din Duminecă și sărbători, și mai ales din fiecare 25 Decembrie.

Dar Venirea Domnului în trup, a rupt barierele din toate căile noastre spre armoniile de dincolo. A zăgăzuit păcatul și a frânt puterea morții. Iată cum, scoborârea unei Persoane dumnezeiești din înalțul cerului, jos, în praf și în putregai, prin renunțarea la toată Majestatea Ei divină, are și o adâncă semnificație de ordin moral, pentru noi, cei cari obicinuiam a ne socoti fiecare cu un cap mai mare de cum suntem. Moartea era un dușman; trecerea vieții de aici spre lumea de dincolo era într'adevăr o moarte, o trecere dela ceva rău, la ceva și mai rău, pe care nimeni nu l putea dori. Azi acea trecere e o punte de legătură între lumea timpului și lumea Eternității vii, între trecut și viitor, între Pământ și Cer, o naștere la adevărata viață, la viața prin excelență, a cărei imagine ni o dă retrăirea cu adevărat și continuă a Crăciunului și a tu-

turor sărbătorilor ce i urmează, sărbători cari își au culminațiile lor, dar cari toate derivă din Crăciun.

Retrăind perpetuu Venirea Domnului în timp cu toate consecințele ei, retrăim prin ea, cu anticipație, Eternitatea. Căci nu putem scăpa din vedere, că scoborârea de bună voie a Majestății divine, aduce cu sine și o supremă înălțare și că, pe lângă Venirea în timp, Eternitatea ca *sfârșit al veacurilor*, își va avea și ea *Adventus-ul* ei. Venirea în trup își asociază Venirea în mărire; Venirea în timp își asociază Venirea în Eternitate. Și după cum prima a avut un rost, așa va avea și a doua, căci sunt strâns legate deolaltă.

Noi trăind în rostul primei Veniri, îl trăim și pe al celei de a doua. Aceasta este, de altfel, problema fundamentală a întregii omeniri. Noi, aici în timp, n'avem alt consemn, decât de a deslega din răspuneri, cât mai favorabil, această problemă centrală.

Pentru alți oameni, la cari lumina Adevărului creștin și scutul lui real încă n'a pătruns în suflet și în inimi, moartea poate constitui un mare semn de întrebare. Pentru noi e clară. Ceea ce urmează după clipa ei stă în funcție de antecedentele ei. Iar dacă știm atât, e de ajuns.

Ceea ce suntem noi, așadar, față de prima Venire, aceea va fi față de noi a doua. Clipa primei Veniri, permanentizată în sufletul și în viața noastră, dându-ne imaginea celei de a doua Venire, să o trăim și pe aceasta simultan, prin anticipație, ca și cum am trăi-o aievea.

Deci, să transpunem acum, la Crăciun și totdeauna, cu sufletul și cu trăirea noastră, timpul în Eternitate, ca să putem trăi Eternitatea în timp.

Și nu este cu neputință.

Despre ce să predicăm?

26 Decembrie. Duminecă după Nașterea Domnului și Soborul Preacuratei.

Ca o încheiere a evenimentelor minunate ale Nașterii lui Iisus, e potrivit să se adune într'un mănunchiu, toate impresiile mai de seamă ale prăznirii, dându-le în păstrarea minții și inimii noastre.

Aruncând privirea înapoi, asupra celor petrecute, vom lua merinde sufletească pentru cele ce urmează.

Văzând ispitele grele la care a fost expusă preasfânta Maică a Domnului și bătrânul Iosif, înainte de Nașterea Domnului, în vremea Nașterii și după aceea până la întoarcerea din Egipt, (Matei 1₁₉₋₂₀, 2₁₃, Luca 2₇) vom învăța să nu ne fie teamă de ispite, socotindu-le ca niște tovarăși de nedespărțit ai vieții cu adevărat cucernice.

Văzând umilințele pământești de cari a fost încunjurat Dumnezeușul prunc, chiar dela înfrarea Sa în lume, vom învăța să cunoaștem, că nici bogăția, nici toată slava pământească nu sunt altceva, decât ispite și ademeniri primejdioase, pentru firea noastră înclinată către cele pământești.

Văzând magii, cu credința și darurile lor la picioarele noului născut, vom cunoaște, că începătorul și desăvârșitorul credinței noastre, nu este protivnic științei omenești, câtă vreme aceasta nu iese din marginile credinței și nu atentează la tainele înțelepciunii Divine.

Văzând cruzimea și întunecimea sufletească a lui Irod, care nebunește a ridicat viața unor prunci nevinovați, încercând să piardă pe însuș Fiul lui Dum-

nezeu, vom pricepe — cu groază — în ce prăpastie poate să arunce pe om, necredința și patimile.

Vom cunoaște și aceea — văzând că poporul ales n'a priceput timpul cercetării lui, n'a primit răsăritul soarelui dreptății — că nu-i destul să ne răzimăm pe faptul că suntem creștini — după registru — ci să ne arătăm acest creștinism în faptele credinței.

Acestea și altele ca acestea, pe cari le-am văzut în jurul ieslei din Vileem, să ne fie un îndemn puternic de a urma lupta mântuirii, având ca pildă pe Începătorul și Săvârșitorul credinței.

În legătură cu „Soborul Preacuratei Fecioare“, — ce înseamnă adunarea creștinilor întru cinstirea aceleia ce născu dreptatea, nemurirea și binecuvântarea — vom vorbi, despre ce poate și ce trebuie să fie temeiul creștină.

Cugetându-ne la cea dintâi femeie a Vechiului Testament, vom vedea că ea poate fi — și este adeseori — pricină de păcățuire, izvor de ispită, pricinuitoare de dureri și necazuri.

Dar iarăși — după pilda Fecioarei — femeia trebuie să fie — și poate fi dacă vrea — paznica nevinovăției sale și a altora, răspânditoarea bunelor moravuri, a păcii și fericirii. Prin ce? Prin nașterea de prunci și creșterea lor în frica Domnului, singurul mijloc de a duce pe calea mântuirii pe oameni.

Sâmbătă 1 Ianuarie 1938. Tăierea împrejur. Anul nou.

Iisus Hristos Mântuitorul lumii, arătându-se în trup, ca mijlocitor și răscumpărător trebuie să se supună la toate ritualele și mijloacele curățitoare, cari erau rânduite prin legea lui Moisi pentru fiii omenești cei necurați. Iisus primind asupra sa nu numai firea noastră, ci și toate păcatele și necurățiile noastre — ca să le șteargă prin patimile sale — pentru noi a trebuit să primească și ritualele legii lui Moisi.

Primindu-le însă — ca om, ca cel din urmă din fiii lui Israel — le-a și desființat ca pe unele ce nu mai erau de trebuință pentru urmașii săi.

Prin Iisus au încetat. (Gal. 4₅₋₆).

Cu ocaziunea tăierii împrejur i s'a pus și numele Iisus, care i-a fost dat de îngerul Domnului înainte de a fi zămislit în pântecele Fecioarei „Despre acest nume Dumnezeușesc — dat de însuș stăpânul îngerilor — se spune, „că nu este nici un alt nume sub cer, prin care ne putem mântui? (Fapt. Ap. 4₁₂). Înaintea acestui nume vrednic de închinare, trebuie deci să se plece tot genunchiul celor creștini și a celor pământești și a celor de desupt și toată limba să mărturisească, că Iisus Hristos este Domn întru mărirea lui Dumnezeu Tatăl“. (Efilip 2₁₀₋₁₁).

Afară de importanța biblică, ziua de azi în asemănare cu celelalte zile, poartă și numele de „Anul nou“.

Vom vorbi deci, și despre întrebuintarea înțeleaptă a timpului dat nouă spre folosire.

Lecția pentru aceasta o putem lua din pilda Mântuitorului nostru. După cum El și-a început viața și lucrarea Sa cu tăierea împrejur, tot așa — mai vârtos noi cei înclinați de păcate — trebuie să întrebuintăm timpul, tăindu-ne împrejur duhovnicește, adică tăind în noi — cu cuțitul credinței — cugetele rele și părerile cele potrivnice lui Dumnezeu, desrădăcinând din sufletul și trupul nostru toate patimile și întinăciunile.

Făcându-ne deci întrarea în Anul nou să-i pătrundem duhul și scopul, să înțelegem singurul și a-

devăratul folos pe care ni-l dă timpul, nu numai pentru o durată fix, ci pentru întreaga vecinicie. Să încetăm de a mai căuta mântuirea acolo unde niciodată nu o vom putea afla și să alergăm la Acela, care pentru aceea a venit în trup și s'a lăsat acum împrejur, ca să ne mântuiască pe noi toți. Astfel, anul nou se va face pentru noi, cu adevărat anul nou al harului și al învierii, anul Domnului primit, pe care El însuși a venit din cer, să ni-l vestească pe pământ.

Să-l primim, întocmindu-ne viața așa cum se cuvine unor călători și pribegi, cari caută cetatea cea de sus, al cărui meșter și ziditor este Dumnezeu. (Evr. 11¹⁰).

2 Ianuarie 1938. Duminică înaintea botezului Domnului.

Ca zorile frumoase ce prevestesc apropiatul răsărit ale soarelui ca să lumineze și să încălzească firea adormită, așa s'a arătat și sf. Ioan Botezătorul, pe țărmurii Iordanului, vestind apropiata venire a lui Hristos Mân uitorul

Taina noului profet, străbate curând din sat în sat, din cetate în cetate, în colibebe săracilor și curțile boierilor deopotrivă. Lume multă, femei și bărbați, de toate categoriile sociale, alergă la Ioan să i asculte cuvintele. Și oare ce le grăia el? „Gătiți calea Domnului, faceți drepte cărările lui”. (Marcu 1³).

Dar cum vom pregăti ca ea Domnului și cum vom face drepte cărările lui? Așa, că văzând calea osândei în care am rătăcit, ne vom întoarce la Domnul întru pocăință sinceră, începând o viață nouă, după pilda vieții lui. (Efes 4²²⁻²⁵).

Să muncim neîncetat la nivelarea vieții noastre, până când cele strâmbe vor fi drepte și cele colțuroase căi netede (Luca 3⁵). Numai astfel va putea veni la noi Hristos, numai astfel se va putea sălășlui în sufletul nostru împăratul mării, cu toate darurile și binecuvântările Sale.

Cronică

Consistorul mitropolitan din Sibiu, întrunit în 14 Decembrie a. c., a adus următoarele hotărâri ce privesc eparhia noastră: Recursele contra alegerilor de protopopi în Lipova și Vinga fiind respinse, alegerea prot. Traian Cibian pentru Lipova și a diaconului Alexandru Bocșan pentru Vinga rămân definitive. Au fost respinse și recursurile: contra alegerii de paroh III. în Socodor a pr. I. Moșiu și cel contra înstituirii de administrator parohial a pr. V. Șancu în Nădab.

S'au mai adus următoarele hotărâri importante: În *Regulamentul nou pentru parohii*, ce urmează a se redacta, s'au admis următoarele principii: a) Se suspendă dreptul electoral pentru acele parohii, unde s'au comis iregularități; b) Lista candidaților la concurs o întocmește Consiliul Eparhial; c) Văduva unui preot rămâne numai 3 luni în casa parohială. Acest termen poate fi prelungit la 6

luni numai acolo, unde sunt mai mulți preoți și necesitatea îndeplinirii parohiei poate suferi amânare; d) Orice recurs (apelată) către Consistorul mitropolitan, trebuie înaintat prin Consiliul Eparhial respectiv.

Nici o parohie nu poate trimite direct *Ministerului Cultelor*: bugetul sau alte acte, ci mai prin Consiliul eparhial.

Pentru a face propuneri în privința îndreptării unor greșeli din noul „*Regulament pentru alegerea și constituirea organelor reprezentative și executive* din Patriarhia română” s'a ales o comisiune, compusă din: Referenții bisericești și juriconsulții dela toate episcopiile din mitropolia Aradului. Avizul lor va fi dat în termen de 3 luni.

S'a menținut din nou hotărârea, ca în *Timișoara* să se înființeze o *Episcopie nouă*, rămânând cea din Caransebeș pe loc.

Disciplinarea *profesorilor dela Academii teologice* din Ardeal se va face de către forurile de judecată bisericească din mitropolie.

Fostele școli primare confesionale vor preda direcțiunilor școlare de Stat numai registrele cu numele și clasificarea foștilor elevi. Arhivele acelor școli rămân proprietatea parohiei.

În *cărțile funduare se vor transcrie* numai decât edificiile și pământurile fostelor școli confesionale ca proprietăți ale parohilor, acolo unde transcrierea încă nu s'ar fi făcut.

Meditații religioase în Arad. Pentru pregătirea sufletească a intelectualilor noștri din Arad în postul Nașterii Domnului din acest an, în fiecare Sâmbătă seara dela 6—7, s'a ținut în sala festivă a Academiei teologice o serie de 5 meditații religioase de către prof. Vintilă Popescu dela Academia teologică. Subiectele ce s'au tratat au fost următoarele: 1. *Religia creștină* (Știință, rațiune, credință. Ce credem? Pentru ce credem?). 2. *Păgânismul* (decadența religiei). 3. *Profețiile mesianice*. 4. *Iisus Hristos ca om*. 5. *Iisus Hristos ca Dumnezeu*. Au participat la aceste meditații membrele Soc. Fem. Ortodoxe, membrii F. O. R-ului, preoți, studenții, teologi și o seamă de alți intelectuali arădani, Dl prof. V. Popescu s'a dovedit un bun orator, vorbind plăcut și convingător. Ascultătorii s'au ales cu o mulțime de cunoștințe folositoare, de natură a le întări și lămurii credința religioasă. La ultima meditație, care s'a ținut în 18 I. c. P. S. Episcopul Andrei a mulțumit Dnui prof. V. Popescu pentru felul cum s'a achitat de însărcinarea ce i s'a încredințat.

Aceste meditații, împreună cu frumoasele servicii divine: *Paraclisul Maicii Domnului*, oficiat în fiecare Mercuri, și *Acatistul Domnului și Mântuitorului Iisus Hristos* în fiecare Vineri seara la ora 6, în catedra noastră din Arad, au fost totatătea prilejuri de pregătire sufletească pentru marele și luminosul praznic al Nașterii Domnului.

Servicii divine de seara au fost introduse, în urma unui ordin al P. S. nostru Episcop Andrei, în postul Nașterii Domnului din acest an și în bisericile din eparhie, anume la: centrele protopopești și în acele comune, unde avem 2 preoți. Astfel: Mercurea seara la ora 6 s'a slujit Paraclisul Maicii Domnului, iar Vinerea Acatistul Domnului Iisus Hristos. Farmecul acestor slujbe a atras pretutindenea mulți credincioși la biserică. După cum suntem informați, cu începerea postului Învierii Domnului din anul 1938, acestea servicii divine vor fi introduse în toate parohiile din eparhie.

Paraclisul Academiei noastre teologice a fost sfințit Sâmbăta, în 18 Decembrie a. c., într'un cadru restrâns și familiar, dar impresionant. Actul sfințirii l-a săvârșit I. P. C. Sa păr. Iconom Stavrofor, Dr. Teodor Botiș, rectorul Academiei teologice, asistat de profesorii Academiei, Părinții: Arhim. Dr. Iustin I. Suci, Dr. Nicolae Popovici și Dr. Gheorgh. Popovici. Dimineața la ora 8, după serviciul sfințirii apei și după stropirea Paraclisului în interior, a urmat sf. liturgie, în cadrul căreia, studenții teologi și elevii de la Școala de cântăreți bisericești, mărturisiiți din ziua precedentă și pregătiți, s'au împărțit cu sf. Cuminăcătura. Răspunsurile liturgice le-a dat corul studenților teologi, sub conducerea Dlui prof. At. Lipovan. La sfârșitul sf. liturgii, I. P. C. Sa păr. Dr. Teodor Botiș a rostit o impresionantă cuvântare, spunând, că în decursul lungii sale cariere între zidurile acestei școli înalte de Teologie, poate niciodată, emoția și bucuria sa n'au ajuns la culminația de azi, când se sfințește acest lăcaș de închinare. Aici, în acest paraclis, fiecare student va găsi în permanență un popas, o ușurare, o nădejde. Paraclisul acesta, ca și oricare biserică, e locul unde sălășluiește Duhul sfânt, unde locuiește Dumnezeu. Dar prin biserică nu înțelegem numai niște ziduri. Inimile noastre sunt tot atâtea biserică, despre cari sf. apostol Pavel zice, că sunt casa lui Dumnezeu. Hramul paraclisului este Sf. Mare Ierarh Nicolae din Myra Lichiei, care să servească drept model de păstor tuturor celor ce se pregătesc aici de a păstori turmele supremului Păstor. De acum încolo, în fiecare an, ziua de 6 Decembrie, în care se sărbătorește Marele Ierarh Nicolae, va fi pentru noi o și mai mare sărbătoare. Mulțumește apoi P. S. Sale Părintelui Episcop Andrei și Veneratului Consiliu eparhial, pentru înaltul sprijin și ajutor acordat pentru realizarea acestui paraclis. După terminarea serviciului divin, s'a servit o creștinească agapă, pentru corpul profesoral și studenți. De acum, Academia noastră teologică își are inima ei, în care va pulsa evlavia și duhul lui Hristos, duh, care nici cu creierul acestei Academii teologice și nici chiar cu biserică catedrală nu putea fi integral substituit.

(p. d)

Noua episcopie a Maramurășului: Duminecă, în 12 l. c. după cum anunțasem și noi, s'a întrunit adunarea eparhială a nou înființatei episcopii maramurășene, în sala festivă a mitropoliei din Cernăuți. Cu acel prilej, — după săvârșirea ritualelor obișnuite, membrii adunării eparhiale s'au înfățișat la locul de întrunire, unde au ascultat cuvântu', cald și părintesc, al I. P. Sfințitului mitropolit Visarion, după care a urmat apoi constituirea adunării eparhiale.

I. P. Sf. Sa arată rostul acestei episcopii: Străi-

nii ne-au desbinat bisericește și sufletește, în paguba Neamului și a Bisericii românești.

Acum, însă, e vremea reparațiilor de nedreptăți ale trecutului, spre întărirea viitorului nostru. Ierarhia unietă, prin care ni s'au desbinat satele și ni s'au dublat bisericile fără nici un rost și fără nici un folos, să revină sub ascultarea Patriarhului nostru dela București. Când va vrea Dumnezeu, vom ajunge la înțelegere și cu Roma. Dar până atunci, Roma să și trimită ierarhia misionară la cei ce nu-L cunosc pe Hristos, iar pe frații desbinați să-i lase din legăturile sale.

A urmat apoi constituirea adunării eparhiale, a Consiliului eparhial: pe secții și după funcțiile statutare. Rămâne ca, după Sfintele sărbători, să se facă alegerea episcopului. Noi îl dorim, dela Dumnezeu, pe cel mai vrednic de realizări în pământul de două ori împărăginit, sub raport național și sufletește, al Maramurășului.

Propagandă religioasă în Șoimoș. Duminecă în 21 Noembrie s'a deplasat în parohia noastră corul „Doina” din Lipova, sub conducerea păr. V. Lugojan din Arad. Credincioșii acestei parohii au alergat în număr mare să asiste la acest eveniment artistic din satul lor. Disciplina coriștilor, armonia dulce a cântărilor a umplut de mare bucurie inimile celor prezenți. Acești tineri coriști și coriste dela Lipova au ținut mult să continue tradiția înaintașilor lor. În slujba acestei frumoase și nobile tradiții activează și păr. V. Lugojan, — legat prin osrecari amintiri de aceste locuri — ostenește fără remunerație, numai din dragoste pentru îndeletnicirea sa artistică-muzicală și către ortodoxia noastră. Comunitatea noastră îi rămâne recunoscătoare, Sfinției Sale ca și corului dela Lipova pentru plăcerea aleasă ce ni au făcut-o.

(Raportor).

Informațiuni

Casieria Secției Arad a Asociației Clerului invită pe P. C. Părinți Casieri de la despărțăminte: să încaseze tot felul de cotizări în legătură cu Asociația Clerului, în așteptarea dispozițiilor scrise, cari vor urma încurând, cu privire la repartizarea și administrarea aici a sumelor.

* * *

Biserica din Buhani a primit, pentru pictură, din partea prefecturii județene, prin buna voință D-lui prefect Dr. Ioan Groza, un ajutor de Lei zece mii!

Redacțional

Cetitorilor și tuturor colaboratorilor le facem cele mai bune urări de Sfintele Sărbători, dându-ne întâlnire, în coloanele noastre, și pe viitor.

Cu numărul de față încheiem munca de un an în coloanele acestui organ de publicitate. Munca nu ni-a fost din cele mai ușoare. În decursul ei, din anumite pricini, n'am putut evita unele lipsuri și greșeli de tipar, pe cari ni le vor trece cetitorii cu vederea, în schimbul străduinței de a fi sport cuprinsul și varia-

fla coloanelor, adaptându-ne cât mai aproape realităților vieții, neevitând nici chiar polemica, când o credem necesară.

Având material prea de ajuns pentru numărul acesta, a trebuit să amânăm pe numărul viitor o seamă de material, a cărui publicare o începusem.

Colecției din acest an îi adăugăm — ca ceva nou și util — sumarul, pentru a înlesni întrebunțarea ei și pe viitor.

La compactare, sumarul va fi așezat la începutul colecției.

In legătură cu organul nostru, vestim următoarele: *Joi, în 16 l. c., au fost convocați, la reședința episcopescă, o seamă de colaboratori ai acestui organ. Cu acest prilej P. Sf. Sa Părintele episcop li-a arătat mai de aproape, celor prezenți — în număr de peste doisprezece, în afară de celce și-au motivat absența — gândurile pe care le-a avut, atunci când conducerea acestui organ a încredințat-o redactorului de acum. Ca adică, foata eparhială să se îmbunătățească progresiv, spre folosul de zidire sufletească a cetitorilor ei, cari sunt în primul loc Preoșii noștri; și ca, îmbunătățirea foilor să urmeze printr-o colaborare, din ce în ce mai spornică, a înseși Preoșimii, în sinul căreia să se trezească, și în acest chip, îndemnuri și posibilități de cultivare și afirmare și în acest sens.*

Părintele redactor a făcut, cu acest prilej, o dare de seamă amănunțită despre activitatea unui an aproape încheiat, despre colaboratori și mai ales probleme, cari ar fi de urmărit în anul ce se apropie.

P. Sf. Sa a adăugat, pe lângă experiențe gazetărești, pe cari le făcuse ca redactor al organului eparhial dela Oradea pe vremuri, o serie de complectări, după cari cei prezenți au căzut de acord asupra felului în care să se urmeze din partea colaboratorilor externi, pentru ca scrisul să se apropie cât mai mult de necesitățile reale din viața bisericească și creștinească.

Indicațiile P. Sf. Sale au fost primite cu mare bucurie.

Pe lângă P. Sf. Sa și redactorul, au fost de față următorii preoși, după ordinea alfabetică: P. Bogdan, A. Cuznețov, P. Dehelean, Vior. Mihuț, I. Niculescu, Gh. Perva, Dr. R. Popa, Prof. C. Rudneanu, Mel. Șora și O. Turicu.

Din acest prilej, pentru a încuraja și răsplăti mai ales condele tinere, P. Sf. Sa a acordat și câteva onorare în bani din încasările organului eparhial.

Nr. 8433—1937.

Comunicat.

Intrucât am aflat, că Onor. Minister al Cultelor și Artelor a trimis direct parohiilor ordinul circular Nr. 31203 din 25 Noembrie c., prin care le cere bugetele și conturile de gestiune, comunicăm spre știre și orientare, că parohiile protopopiatele nu pot corespunde

direct cu Ministerul Cultelor și nu pot trimite actele cerute, decât numai prin Consiliul Eparhial.

Arad, la 14 Decembrie 1937.

Consiliul Eparhial ort. rom.

Nr. 6918 - 1937.

Comunicat.

Ca pregătirea premilitară a tineretului să și poată realiza scopul, — invităm din nou pe Cucernicii preoși ca în conformitate cu adresa Consiliului Central Bisericesc No 9441/1937, să colaboreze cu autoritățile *Instituției premilitare.*

Și deoarece formațiunile premilitare se sporesc, dispunem, că acolo, unde se creiază noi formațiuni premilitare, preotul, fără a aștepta ordin special, imediat să ia contact cu Conducătorii de Pregătire Premilitară pentru a stabili în bună înțelegere programa de muncă.

Pentru o mai bună orientare, Cucernicii preoși vor consulta:

1. Ordinul circular Nr. 805/936 publicat în „Biserica și Școala” Nr. 14 din Aprilie 1936.
2. Ordinul circular Nr. 4653/1936 publicat în „Biserica și Școala” Nr. 26 din 28 Iunie 1936
3. Ordinul circular Nr. 7460/936 publicat în „Biserica și Școala” Nr. 1 din 3 Ianuarie 1937.
4. Ordinul circular Nr. 2994/937 publicat în „Biserica și Școala” Nr. 17 din 25 Aprilie 1937.

*Andrei
Episcop.*

Concurs

Conform rezoluției Ven. Consiliu eparhial ort. rom. din Arad Nr. 7681/1937, se publică concurs pentru alegerea de preot la parohia de cl. III Bulza.

Venite:

- a) Una sesiune parohială și intravilanul de 1/2 jug.
- b) Stolele legale.
- c) Intregirea dotatiei dela stat, pe care parohia nu o garantează.

d) Locuință în edificiul Școlii confesionale.

Indatoriri:

- e) Preotul va catehiza la școala primară, fără altă remunerație și va plăti impozitele după beneficiul său.

Recurenții, cu încuviințarea protopopului, se vor prezenta în sf. biserică, pentru a face cunoștința credincioșilor.

Cererile de concurs însoțite cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial din Bulza, se vor înainta în timpul concursului Ven. Consiliu eparhial din Arad.

Consiliul parohial.

In înțelegere cu: *Traian Căbrian
protopop.*

S U M A R

— „Biserica și Școala“ —
(1937)

1. Cuvinte alese

Sf. Sinod: „Nihil sine Deo“: Preoții și viața cetățenească: (Comunicat) 109. — Impotriva masoneriei (comunicat): 110. — Impotriva literaturii imorale: 355.

I. P. Sf. Patriarh *Miron*: Cuvânt la Senat (fragment) 90 - 98.

Chiriașii ardeleni: Fragmente din Pastoralele de Crăciun: 5.

I. P. Sf. Mitropolit *Nicolae*: Cătră redactorul nostru: 2.

P. Sf. Episcop *Andrei*: În al șaptelea deceniu: 1. — Petrache, „omul lui Dumnezeu“: 49. — Pastorală de Paști: 151 — La desăvârșirea Adunării eparhiale: 169 — La adunarea generația a „Astrei“ (Timișoara) 320. — La Academia teologică: 357. — cătră meseriașii și muncitorii români: 372. — La Congresul „FOR“-ului, Oradea: 385 — Pastorală de Crăciun: 437.

Cuvânt regal, cătră Măria Sa Marele-Voevod Mihai de Alba-Iulia: 371.

Studii și articole

Andraș, pr. Andrei: De vorbă cu ziarul „Curentul“: 146.

Boariu, Dim. inv.: Un adevăr spus pe față: 172.

Bogdan, pr. Petru: din prilejul unei comemorări (A Șaguna) 425

B. presviter: Pe marginea unei cronici „Oastea Domnului“ 225.

Brândescu, D.: „Hristos a înviat!“ 159.

Bulacu, pr. M.: Spiritul Catehezei patristice în școala românească 287.

Cioroianu, Elena: Maica Domnului și scopul vieții: 27.

Cioroianu, prot. Dr. Șt.: Nici un glonț în vânt: 54.

Ciuhandu, icon st Dr Gh.: Cuvânt redacțional: 2. Punerea petrii fundament a catedr. Timișoara: 3. După sfințele sârbători: 17. — Revistele eparhiale și roștul lor: 41 — Pt. Asociația clerului eparhial: 44 — Cio-

banul Petrache în eparhia Aradului: 58. — Invățășii noștri dela Univ. Cluj și Știința românească: 59. —

Ierăși despre modificarea Legii de organizare bis.: 73. — „... și Școala“: 74. — Biserica dela Suceava și altele ca ea: 81 — Legiferări în curs, privind Biserica: 82. — Secția Arad a Asoc. Clerului: 85 — O problemă morală socială și națională: 89 — Zestrea și Libertatea Bisericii: 97 — Și urmările? 111. — Dumineca Ortodoxiei: 113 — Impotriva stricătorilor de Suflet românesc și de Neam: 117. — Alte neajunsuri: 118. — Academia Română alături de Sf. Sinod și de Guvern: 125. — Drumul rectilin al Bisericii române: 126 — Tot pentru apărarea Sufletului și a Patrimoniului românesc: 135 — Conferința d-lui prof. I. Pușcariu: 136. — Alți stricători de suflet: Sectarii: 143. — Gânduri de învierea Domnului 153 — Dumineca Tomii 161. — Obrăznicii sectare: 165 — După A luntarea eparh 170. — Educația poporului nostru: 172 „Catholicism“ ort. și „catholicism“ papal: 177; 255. — Clitoria brâncovenească dela Sâmbăta de sus: 179 — Catedrala întregirei Neamului: 191. — Inceputurile publicisticii

bis. la Arad: 192, 200, 208, 216. — Cuvinte pt. buna rânduială în Biserică: 199. — Aradul își prăznuște marii bărbați din trecut: 208 — Trăiască Regele: 207. — Preznicul Limbilor: 215. — Politica papală și serbarea cat. dela Arad: 223. — Nunții papali și umilirea țării: și războiul confesional? 231. — Tot pentru buna rânduială în Biserică 234.

„Specificul românesc unț“: 1) O schismă națională: 247 — 2) Sfărmătorii unității românești: 265. — 3) Proseliți ieșiți din „fraudă, trădare și violență“: 280. — 4) Violență: Cainitism și Saturnism: 296. — 5) Cum vedea Sim. Bărnăuțiu unația? 329. — 6) Ce se naște din pisică...“ 356. — 7) „Ingâmfare miserabilă...“ 378, 388. — 8) Rătăciți pe drumuri străine: 422.

O rătăcire de îndreptat, în legătură cu „catedralele“. 248. — Intâitul congres pedagogic al învățătorilor: 250. Catholicism ortodox și catholicism papal: 255. — Reabilitarea Maramurășului românesc: Episcop a ortodoxă: 263. — Din Biserica anglicană: 271. — „Înapoi la apostolat“ 279. — Zece ani de lucrare misionară la București: 283 — Ne trezm: 295. — Din prilejul concordatului iugoslav 299. — Uniformizarea cultului divin: 361; 367; — „Astra“ la Timișoara: 319. — Grijă de Banat: 327; 339; 363. — Congresul Cultural arădan: Arhivele: 328. — Adunarea generală Asoc. Clerului eparhial: 341. — Două cărți bihorene și o problemă arădană: 342 — Ispitele Romei papale: 347. — Sfințirea bisericii din Tălagiu: 349. — Sfințirea bisericii, din Timișoara-Mehola: 360 — P. Sf. ep. Ioneu dela Novisad la Arad. 364 — Daco românismul lui Dr. Lăuran Agoston 381. — Congresul FOR-ului la Oradea: 386 — Alba-Iulia și ceasul altor datorii 411 — Ziua Sfântului apostol Andrei, la Arad: 412 — Ședințele Sfântului Sinod 413 — Dela filiala Arad a soc. ort. a fem. rom: 417. — Primejdia sectelor 421.

Congresul preoțesc (Tg Murăș): Convocarea: 369. — Moțiunea: 404.

Corpadea, pr. Șt.: Combaterea comunismului 391.

Cotoșman, pr. Gh.: Realitatea religiunii în viața popoarelor 60. — Combatații: Chemare la luptă, 163. Rolul preoțimei în viața neamului 218

Craintec, prof. Nchfor: Baptismul și celelalte Secte (Universu): 313

„Credința ortodoxă“: Vedenia lui Gratus: 455.

Crișmaru, pr. N.: Metodul religiunii în școala primară: 67, 75, 93. — Un argument favorabil limbii biblice: 210 — „Hristos în Școală“ de D. Călugăru: 243.

— „Biserica și Sociolog a“ 333 — Păzirea intactă a prestigiului preoțesc 401.

Cristescu, Ing. N.: Omenirea la o nouă răscruce (din „Lumea Nouă“) 139.

Cristescu, pr. Grig.: Înapoi la Molitfelnic (Predania) 100 — Mănăstirea, cuib de evlavie (Predania) 162.

„Cronica Husilor“: Să ne identificăm dușmanii francmazon și comuniști 424

Cuznețov, pr. A.: Păr. canonic I. Georgescu și Ortodoxia: 130 — Răspuns canonicului I. Georgescu: 269 — Țara de unde e gonit Hristos: 395 — Dogma Răscumpărării: 238, 251, 272, 285, 302, 316, 321, 331, 344, 352, 359.

Dehelean, pr. P.: „La început era Cuvântul.” 154. — Impotriva unor opinii deviate 192. — Necesitatea predicii apologetice. 405.

Felea, pr. Iar: Intoarcerea la simplitate 18. — Incompatibilități profesionale 37. „Aștept învierea...” 173. *Fizeșan, prof. N.*: Prof. Plank, despre Religie și Știință (trad). 407.

Găvănescu, Ed. I prof.: Dela ep. Pahomie Cnezevici la ep. Petru Petrovici: 12, 22, 28.

Georgescu, I. (canonic): „Ortodoxia” românească și „pravoslavia” rusească: 268.

Goga O.: Infiltrații străine în literatură („Univ.”) 16 *Imbroane, păr. I*: Din prilejul liturghiei lui S. Drăgoiu: 156.

Iorgovan, Dr. N. pr.: Contribuție, la asistența socială-creștină 333.

Lucaciu, ierom. Șt.: Tâlcul jerfei lui I. Moja și Marin Vasile 84.

Măleș, pr. P.: Sectele și colportajul: 128.

Manoilescu, prof. M.: Vina Occidentului (din „Lumea Nouă”) 36.

Meteș, pr. St.: Zugrăvi bănăjeni: N. Popovici și S. Petrovici: 9.

Nicorescu, pr. I.: Mărgăritare, dela sf. Ignatie: 137. — Mărgăritare, dela sf. Policarp: 237; — Mărgăritare sf. Iustin Martirul: 349, 414. — dela Papia: 431.

Popescu Vătilă, prof.: Congresele relig. mondiale din Anglia: 343, 358, 366, 372, 380, 393, 406 415, 427.

Popovici, prof. Dr. Nic.: In preajma restaurării corporațiilor b's. 377.

Potcuș, pr. capit. Dr. T.: Indiferența relig. a epocii actuale: 241, 254 — Adevărata religie revelată: 267, 288, 301, 314 — Religia creștină e d. zeiască în Autorul ei: 394, 351. — Religia creștină: 428

Pr. I. P.: Inițiativa particulară, în Biserică 25. — Tot despre lipsa de inițiativă: Concubina: 33. — Contribuția Preoțmei la Monumentul Unirei 34.

Rudnan, prof. Const.: Lumea păgână 19. — Triumful Creștinismului: 236 — Răspunsul profesorului Dr. S. Reli: 253 — Antologhionul profesorului C. Viad: 321. Reflexi și comunicări mărunte: 226.

Sasu, Matel, prefect: O circulară a sa (din Buletinul episcopiei Buzău) 374

„Sola” (America): Viața relig. a Românilor din America: 132

Sora pr. Mel.: Un prețios ajutor în misiunile religioase: 99. — Religia în Școala normală: 172.

„Telegr. Român”: Tovărășia unieto-ruteană, la Șenat 66.

„Universul”: Nădejdi românești: 101.

Un preot din eparchie: Modificarea legii de organizare bis; 53, 57, 65

Un vechu ostaș: Frăția religioasă „Oastea Domnului” 77.

Articole informative

Ch. I.: Conferință catihetică la Radna: 430.

Cuhandu, Dr. Gh.: Din bătrâni — Pentru cei de azi: 85. — Incadrarea preoțmei în legea pensiilor: 114. — P. Sf. ep. Andrei între preoți: 136. Cuvinte de aur la Academia română (N. Iorga): 145 — Comunicat dela Asoc. Clerului: Bugete și compturi bisericesti: 427.

C. Fl.: De ziua urcării Regelui Carol II. pe tron: 201.

C. pr.: Conferință catihetică la Șiria: 430.

Cronicarul: Sfințirea bis. din Aradul-nou: 101.

X.: Conferință catihetică la Ineu: 430.

Latchici Gh. pr.: Congresul soc. „Sf. Gheorghe” la Balnă 244.

Litac: Câteva spicuri: 86 115. 257.

Mihuș, pr. Vior.: Conferința catih. a prof. Arad 350.

Popa, pr. Dr. R.: Noul Cod penal și Cultele 42. — Și până la sfârșitul vremii: 148.

Roman, pr. Anast.: Întâmplarea dela Mustești; 30. S: Adunarea fondului preoțesc: 171.

Sora, pr. M.: Ciobanul Petrache la Timișoara 52. — Ecouri timișorene: 78.

Turtcu, pr. O.: Originea cuvântului „Crăciun” 444.

Un preot: Sfințirea bis. din Lăz: 195.

Un preot asistent: Hramul Mrei Bodrog 300.

(—) Deschiderea anului la Trib Arad: 30. — Pentru cei robiți: 226, 396.

Schițe — Predici — Meditații — Cuvântări.

1 „Ce să predicăm?”

* * : Duminecă (3. I): 9 — Duminecă (10 I): 10. — Duminecă (17. I): 20 — Duminecă (24. I): 27. — La „Trei Ierahi”: 35. — Duminecă (31 I) 36. — La Întâmp. D: 45 — Duminecă (7. II): 45. — Duminecă (14 II): 55 — Duminecă (21 II): 63. — Duminecă (7. III): 79 — Duminecă (14. III): 84 — Dumineca I din Post. 95. — La 25. III: 102. — Dumineca II. Post: 105. — Dumineca III Post: 115 — Dumineca IV. Post: 120. — La 23 Apr: 140 — Dumineca Floriilor: 141. — Dumineca Tomei: 153. — Dumineca Mironosițelor: 167. — la 21 Mai: 174 Dumineca Slăbănogului: 175.

C. pr. Fl.: Dumineca Samarit. 195. — Dumineca Obului: 196 La Înălțarea Domnului: 200. — Dumineca Sf. Părinți. 203 — La Rosalii 209. — La 24. Iun 220. — Dumineca II. după Rosalii: 227. — Dumineca III. d. R: 227. — Dumineca IV. d. R: 227.

M. pr. V.: — La Sf. Ilie: 243 — Dumineca V. d. R: 244 — Dumineca VI. d. R. 256. — La 6 Aug: 256.

C. pr. Fl.: Dumineca VII. d. R: 273. — Dumineca VII. d. R: 273

M. pr. V.: — Dumineca X. d. R. 303. — Dumineca XI. d. R: 303. — La Nașt. Maicii Domnului 303 — Duminecă înainte de ziua sf. Cruci 300 — Dumineca XVIII. d. R: 335. — Dumineca XX d. R: 335. — Dumineca XXI și XXII d. R: 360. — La sf. Dmtrie: 367. — Dumineca XXII d. R 368. — Dumineca XXIV d. R: 375 — La Sf. Arhangheli: 375 — Dumineca XXV. d. R: 381. — Dumineca XXVI. d. R: (21 Nov.): 398. — Dumineca XXVII. d. R: 408. — Dumineca XXX. d. R: 408. — La Sf. Nicolae: 408. — Dumineca Strămoșilor: XXVIII. d. R: 417. — Duminecă 'naintea Nașterii Domnului 431. — Duminecă după Nașterea Domnului 446. — Sâmbătă: 1. Ianuarie: 446. — Duminecă (2 Ianuarie) 447.

2) Predici, meditații, cuvântări:

Bogdan, pr. P.: La Botezul Domnului (predică): 10. — „Om nu om...” (medit.): 83. — „Părtași dumnezeiții firii”: 179. — „Vai lumii pentru smintele” 240. — „Pace pe pământ” 442.

Ciuhandu, Dr. Gh. : Catedrala Intregirii Neamului (pred.) : 104 121. — La serbarea școlară : 25 III. 146 La serbarea premilitară (Timișoara) 157. — Cuvânt la „Astra”, Timișoara : 320 — Cuvânt la Congresul preoțesc, Tg. Muraș : 386, 402, 412.

Corneanu, Dr. C. : Înălțați Sion, Banatului! (cuv.) 21.

Cuznețov, pr. A. : La ziua Înălțării Domnului : 201. La ziua Rosaliilor : 217. — Ajunul Nașterii Domnului : 439.

Dădău, diacon Dim. : Taina cea din veac... 440.

Dehelean, pr. P. : Gânduri de Crăciun 445.

Măruțiu, pr. Vior. : Ce este Biserica? (pred.) 69.

Perva, pr. Gh. : Slugire la doi Stăpâni 43. — Duh și slovă 76. — Privirea dumnezească 148 — Persoană, Societate și Comunicare 166 — De ai ști, omenire! 194. Intrebarea cea mare : 284 — Răsvățiri năbușite în pace 344. — Israelul în pustie 392. — Ca să fim tari 416. — Creștinismul și originea libertății civile 425 — Gânduri și hotărâri în fața Ieslei din Betleem 442.

Popa, pr. Dr. R. : Pe pământ pace 444.

Rudnaru, prot. Const. : Nașterea Mântuitorului 441.

Suciu, arhm. Dr. I. : Cuvânt închinat M. Sale Regelui : 208.

Sora, pr. Mel. : Bucuria cea mare 443

Țucudean, pr. I. : Omul conlucră cu harul lui Dumnezeu (pred) 129. — Iată, stau la ușe și bat (pred) 165

** : Impărăția lui Dumnezeu : 26

Vii și morți

C. Dr. Gh. : Arhiepiscopul Irineu Târgovișteanul : 15 — † Inv. Protasie Givulescu : 20. — † Prof. Dr. Ioan Radu : 32. — Praznicul cultural dela Cluj : S. Pușcariu : 34. — † Episcopul Roman Ciorogariu : 35 — † Partenie Cosma : 72. — I. P. Sf. Mitropolitul Nicolai al Moldovei : 92. — Sărbătorirea profesorului A. A. Cuză : 145. — † Episcopul Armatei Dr. Ioan Stroia : 160 — Prof. Tr. Lugojan : 168; 193. — † Dr. Pavel Oprea : 182. — Dr. D. Stăniloae : 197. — Un nou academician : Lucian Blaga : 217. — † Protopopul Dr. Iosif Blaga : 220. — Un oaspe prof. Jean Boutlière : 341; 354. — „Daco românismul” lui Dr. Lauran Agoston : 381. — † Protopopul Andrei Ghidiu : 397.

P. H. : Dascălul confesional (†) Vasile Bogoiu : 418.

Vermeșan, pr. Gr. : † Pr. Virgil Negru : 149.

Bibliografie

C. Dr. Gh. : Ierom N. Mandiță : Ortodoxia în Occident : 14. — Prof. M. Manoilăscu : Românism și Ortodoxie : 14. — Pr. V. Popovici : Molitvelnic : 14. — Arh. Dr. Ven. Pocitan-Poșteanul : Mitropolia Proilaviei și ep. Hotinului ; 30. — *Idem* : Episc. Melchisedec ; 30. — *Volum comemorativ* : Frații Lapedatu : 31. — I. Motel : Problema unității religioase (1848) : 31 — Pr. Gh. Perva : Cercetând Scripturile : 31 — *Hrisostomos Papa - dopulos*, arhiep. : Istoria Bisericii din Alexandria 31. — *Episcopia Constantei* : Zece ani (anuar) : 39. — Dr. Alexa Ivici (sârb) : Documente priv. la mișcarea literară-cult. a Românilor din Ungaria : 63. — Marin Popescu : Procesul Mănăstirilor închinat : 72 — *Nicodim Aghoritul* : Hristoita sau Bunul moral : 80. — *Cratnic Nichifor* : Ortodoxia, concepția noastră de viață : 87. — *Mitropolia Ardealului* : Procese verbale ale

Congresului său : 107. — Arh. Dr. ven. Pocitan : Arhiepiscopul vicari bucureșteni : 107. — S. Bocu : Un veac din istoria Lipovei : 107. — M. Abrudan : Ecclesiastul : 107 — Pr. St. Corpadea : Credință și Știință 133. — Pr. V. Sala : Datările poporului român 175 — Prof. Petru E. Papp : Legături sufletești între Beiuș și Sibiu : 175. — C. Flamarion-Irineu Măhălcescu : Dumnezeu în Natură : 176. — A. Huonder — I. Moșoiu : La picioarele Mântuitorului 182 — Pr. A. Scvoznicov : Ateismul militant : 182. — Pr. Al. Gâlea : Pe calea Ierihonului : 182. — *Idem* : Spicuri misionare : 182. — Dr. G. Popa : Frânturi din „Merinde dela Școală” 196. — Pr. N. Hodorobă : Mântuirea în Biserica ort. 197 — Diacon I. Lăncrănjan : Reabilitarea gândirii creștine : 197. — *Idem* : Personalitatea sf. Ioan Chrisostom : 197. — Dr. A. Buzdag : „Doamne miluește”, cuvântări : 205. — I. Lupăș : Istoria Unirei Românilor : 273. — Pr. M. Bulacu : Spiritul catehezei patristice în Școala rom. : 291. — G. M. Ivanov : Roduri din câmpul Evangheliei : 291. — Dr. D. Stăniloae : Anuarul Acad. teologice Sibiu : 291. — T. S. dorovici-C. Enescu : Straja Țării : 317. — A. Tripou, diacon : Monografia-almanah al Crișanei : 342; 368. — T. Neș : Oameni din Bihor (1848-1918) : 342. — D. Călugăru : Hristos în Școală : 346 — Pr. D. Micșunescu : Vizitând mănăstiri basarabene și bucovinene : 368. — Inv. P. Jumanca : Rolul nostru în munca de încheiere... 398.

(p. d.) : Dr. I. Petreună : Rugăciunea pentru cei morți : 361. — Dr. Gh. Ciuhandu : Câteva cuvinte despre Biserică : 384.

Reviste :

C. Dr. Gh. „Revista teologică” : 37 — „Viața ilustrată” : 38 — „Telegraful român” : 38. — „Gândirea” : 71. — „Apostolul” (București) 71. — „Hotarul” (Arad) 71. — „Fântâna Darurilor” : 71. — „Abina” : 71. — „Cultura Creștină” : 87. — „Predania” : 106. — „Invățătorul bănațean” : 107. — „Mărgăritarele lumii” : 107 — „Solia” (America) : 135. — „Biserica ort. română” : 168 — „Școala Vremii” : 182. — „Gândirea” : 204. — „Luceafărul” (Timișoara) : 368. — „Inoirea” : 368.

Cronică

Ciuhandu, Dr. Gh. : Ortodoxia în Germania : 13 — Catedrala „St. Sava”, Belgad. 13 — Ortodoxia în Belgia : 13. — Vechii catolici : 13 — Fără delege în Rășia : 13. — Așezăminte rom. în Palestina : 13 — DI Min. V. Iamandi : 13. — Soc. ort. a fem. rom. : 13 — Filosoful român Marin Ștefănescu : 13 — Evrei din București : 13. — Preoți din Transilvania : 14. — Comunismul : 14 — Bis. uniță ruteană, Suceava : 14. — Episcopia Timișorii : 14. — Vas Lucaciu : 14 — Pr. caterisit Ios. Trifa : 14. — Prof. Rădulescu-Motru și „Vestitorul”, Oradea : 23. — Nunțul papal A. Cassulo : 23 — Inspecție C. E. R. : 23. — Milostenii la București 31. — Pastorală episcopilor ardeleni contra comunismului 31 — B's de lemn, la castelul Peleş : 31. — Congresul pro'es. de teologie ort. la Atena : 32. — Războiul spaniol 38. — Stiliștii 38. — Marton I. Herz 38. — Prof. I. Popescu Pasărea : 39. — F. O. R. : 39. — Preoți și inv. în consilii comunale 39 — Ionel Moța și Vasile Marin 46. — Bloc slav, bloc latin : 47. — „Unirea în Germania” : 47. — Frații din America : 61. — Schitul „Vatra românească” 62. — Propaganda comunistă : 62. — Bis. ort. în Jugoslavia 62. — Iosif

